

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2024

Červen 2024

12 citátů, které změni váš přístup ke mši svaté

1. Když se slaví Eucharistie, je svatyně plná nesčetných andělů, kteří se klaní božské oběti obětované na oltáři. *Svatý Jan Zlatoústý*
2. Andělé obklopují kněze a pomáhají mu, když slouží mši svatou. *Svatý Augustin*
3. Nejlepší dobou k vyprošování a získávání milostí od Boha je doba pozdvihování. *Svatý Jan Bosco*
4. Slavení mše svaté je stejně cenné jako Ježíšova smrt na kříži. *Svatý Tomáš Akvinský*
5. *Svatá Terezie z Avily* byla ohromena Boží dobrotou a ptala se našeho Pána: „Jak ti mám poděkovat?“. Náš Pán jí odpověděl: „Zúčastni se jedné mše svaté.“
6. „Můj Syn tak miluje ty, kdo asistují při oběti mše svaté, že kdyby to bylo nutné, zemřel by za ně tolikrát, kolikrát vyslechli mši svatou.“ *Panna Maria blahoslavenému Alanovi.*
7. Když přijímáme svaté přijímání, zažíváme něco mimořádného – radost, vůni, pohodu, která rozechvívá celé tělo a způsobuje jeho povznesení. *Svatý Jan Vianney*

8. Není nic tak velkého jako Eucharistie. Kdyby měl Bůh něco vzácnějšího, dal by nám to. *Svatý Jan Vianney*

9. Ochotně chodte na mši svatou i ve všední dny, i kdyby to mělo stát nějakou obětí. Náš Pán vás odmění svým požehnáním a učiní vás úspěšnými ve vašich podnicích. *Svatý Jan Bosco*

10. Když jsme byli u svatého přijímání, balzám lásky zahálí duši jako květina včelu. *Svatý Jan Vianney*

11. Svět by snáze přežil bez slunce než bez mše svaté. *Svatý Pio z Pietrelciny*

12. Kdybychom skutečně rozuměli mši svaté, zemřeli bychom radostí. *Svatý Jan Vianney*

(podle FB)

Čistota dává život, egoismus zabíjí

Ještě doznívají diskuse o hrdinském odporu naší nové blahoslavené, Anny Kolesárové, při obraně svého panenství. Vyhoceně se dokonce řešilo i to, co je víc: život nebo čistota. No a veřejnost tvrdí, že život. Platí to pokaždé nebo výjimka potvrzuje pravidlo?

Možná i ve vašem oblíbeném hypermarketu je koutek s poškozeným zbožím a zajiště i s končící zárukou. A možná právě potřebujete někomu koupit dárek, který potěší. Nemusí to být za mnoho, a přece asi nikdo z nás by svému příteli či kamarádce nekupoval druhořadé zboží: láhev s poškozenou nálepkou, zlomenou čokoládu či zmačkanou, byť i značkovou bonboniéru. Vždyť dar, aby udělal radost, musí být nepoškozený, kompletní.

Pravá dokonalost

Podobně chápe dokonalost Písmo svaté. Zdaleka ne jako idealistickou a nelidskou perfektnost. Připomeňme, že Židé měli Pánu jako obětní dar věnovat

bezvadné beránky, tedy úplné, celistvé. Mláďata nesměla kulhat, nemohla být slepá, ani bez ucha či bez ocásku. Vždyť kdyby Izraelita obětoval Pánu vadného beránka, jaká by to byla úcta k Dárci všech darů? Bylo by to jen obchodování s ním, splnění příkazu, ba zbavení se toho, co se nepovedlo. Zkrátka obyčejný egoismus, který je na hony vzdálen od lásky.

Ale nejen dary pro Pána měly být celistvé. Nejvyšší zve především člověka, aby byl celistvý. S hlavou i se srdcem na správném místě, s nohama na zemi a rukama v práci. Aby tak dokázal milovat celým srdcem, celou myslí a ze všech sil zároveň. Právě tuto výzvu důrazně opakuje Bible i slovy Ježíše. Ani jemu nešlo o iluzorní dokonalost farizeů, ale o bytostnou oddanost nás křehkých lidí Otci.

Panna Maria

V biblicky chápané dokonalosti byla zajisté jedničkou Ježíšova Matka. Vždyť od mládí měla toho nejlepšího učitele. Ježíš jistě každým gestem projevoval autentickou celistvost. Podobně, zcela nenápadně, i Panna Maria. Neměla ani ponětí o privilegiích, kterými ji Bůh obdařil ještě dříve, než spatřila světlo světa. Vždyť když si její Syn zvolil krajní chudobu, musela v ní žít i ona. Už bude třeba zahodit nasládlé představy o životě Svaté rodiny někde na samotě, mezi květinami a holoubky.

V Mariiných časech byl palestinský venkov zbídačen až na hranici přežití. Nejen v zájmu pompéznosti herodovců, ale i kvůli domácím zbojníkům a římským vojákům a povstalcům proti nim. Archeologie dosvědčuje, že během Ježíšova dětství byl Nazaret dokonce vypálen a drobní rolníci si stavěli obydlí „z ničeho“. A pokud přišlo sucho, nejenže neměli co zasít, ale museli odevzdávat daně, jako by se nic nedělo.

V té době by chudé rodiny samy nepřežily, proto žily v rodinných klanech. A Panna Maria, dříve než se nazvala služebnicí Páně, byla zajisté služkou široké rodiny. Obklopená hejnem drobotiny, možná i sirotky, ošetřující nemocné a starostlivá o nemohoucí. Ale i o pár domácích zvířat, zahrádku či skromný sad. Raději si odmysleme, že měla nebeské oči, blondáté lokničky a jemné prsty, kterými hrála na loutně a zpívala žalmy. Naopak, Panna Maria byla prostou ženou se vším, co život chudého člověka přináší.

S Josefem

Z Písma víme, že Josef měl dědičný podíl v Betlémě. Čili v Nazaretu s Marií bydleli z nutnosti, aby se vyhnuli Herodovi Antipasovi, pod kterého Betlém patřil. Takže v Nazaretu byl Josef bezzemkem. I to, že byl řemeslníkem, poukazuje na ještě nižší kategorii než malorolníci. V přesnějším překladu patřil ke stavebním dělníkům a jeho vlastnictvím byly jen pracující ruce. Tedy žádný truhlář s vyleštěným nábytkem. Zřejmě se s Marií a Ježíšem uchýlili u její rodiny z nouze a z milosti příbuzných. Žádná první třída.

Mariina čistota zajisté nespočívala jen v tom, že neznala hřích. Ale zejména v tom, že nežila pro sebe, že byla od rána do večera darem pro ostatní. Celá. Mohla jím být i proto, že i Josef uměl být darem ve vztahu k ní. Vždyť v patriarchální společnosti by se svou snahou o čistotu daleko nezašla, kdyby ji Josef odmítl respektovat.

Čistá žena potřebuje u sebe čistého muže a naopak. Neboť čistota muže a ženy se v konkrétním životě doplňují. Pokud nechce či neumí být čistý jeden, nedokáže to ani ten druhý. Platí to i pro manželskou čistotu. Kdo se v manželství daruje, zůstává čistým. Kdo jen bere, čistotu dříve či později ztrácí.

Čistá žena potřebuje u sebe čistého muže a naopak. Neboť čistota muže a ženy se v konkrétním životě doplňují. Pokud nechce či neumí být čistý jeden, nedokáže to ani ten druhý. Platí to i pro manželskou čistotu. Kdo se v manželství daruje, zůstává čistým. Kdo jen bere, čistotu dříve či později ztrácí.

Totálně se darovat

Mariina dokonalá čistota se zajisté nezrodila z privilegií, které jsme jí my, lidé, noblesně připsali, ale z toho, že se darovala. Že se nechala svým i Synovým utrpením až vydrhnout z každé vrásky egoismu. Stala se úplným, nepodmíněným darem nejen v Nazaretu, ale i ve večeřadle a v prvotní Církvi. Od mládí po nanebevzetí. Až dodnes. Naučila se pokaždé kráčet v protisměru s egoismem. A právě to je důkazem její bezhříšnosti. Pokud ji anděl nazval milostiplnou neboli Bohem oblíbenou, tak asi proto, že její přirozenost byla celistvá, úplná. Totiž jen na takové může milost stavět v plnosti.

I Anna Kolesárová se chtěla darovat celá, bytostně. Nevíme zda manželovi a dětem, nebo Bohu. Chtěla dát všechno tomu pravému, stát se pro něj darem. Vyprovokovat i jeho k sebedarování. Bylo to pro ni příliš důležité; důležitější

než pošlapaný život bez jeho úplných, i těch nejjemnějších odstínků. Ano, jako zdravá žena jistě toužila učit, jak se darovat, nejen svého budoucího manžela, ale i děti. Aby se jednou uměli zařadit k plnohodnotně, opravdově milujícím.

Ne sobectví

Čistota je antiegoismus, proto stojí námahu a bolí. Proto si raději říkáme, že dnes se už zdrženlivost nenosí, že to byl někdejší folklór. Má to jen jedno riziko – že prožijeme svůj život možná i plný sexu, ale bez opravdové, až po okraj naplňující lásky.

Zdravý muž a zdravá žena nechtějí lhát a krást nezralé ovoce, zdupat jemné výhonky lásky. Chtějí být obdarováni. Hledají svobodnou

bytost, ne loutku ani otroka. Snaží se „dobýt dar“ darováním sebe, se vsí svobodou a něhou. Vždyť kdo krade, nenajde to, co hledá; po čem bytostně touží. Dostane pouze obal, ale dar mu proteče skrze prsty.

Láska tedy není předsvatební sprint, ale běh na dlouhé, někdy velmi dlouhé trati. Není ani dohodou dvou egoismů, kterým to určitou dobu vychází ve smyslu: něco za něco. Taková dohoda bývá dočasná a končí rozvodem. A čím více rozvodů, tím méně šancí, abychom lásku stihli zažít na vlastní kůži.

Láska není ani mučednictvím jednoho či obou partnerů. A přece, k vymanění se z vlastního egoismu potřebujeme všichni někoho druhého. Pokud nám, pravda, nejde o tuctovou „jakoby“ lásku. Opravdová láska, ta křesťanská, ale i přirozená, je darem, ale zároveň i poctivým bojem se svým egoismem. Je úsilím alespoň trochu se podobat Bohu, který je čirým darem v Trojici, ale také nám lidem.

Virtuozita lásky

Čistota je jako klíč od domu lásky. A do žádného domu se nehodí pokaždé vcházet oknem. Základním úkolem našeho pozemského života je s Boží pomocí přemoci ten hrabivý reflex směrem k sobě. Na pohled je to málo, ale ve skutečnosti velmi mnoho. Neboť jen to nás může překlopit do věčného štěstí.

Vždyť blaženější je dávat, než přijímat, čteme v Novém zákoně. To znamená, že největším požítkem je moci vlastnit a darovat sebe, úplně.

Někomu se může zdát, že už dává příliš mnoho – ale co je to v porovnání s tím, co každý den, každou hodinu, minutu dostáváme od Boha? Mímoděk nás může napadnout myšlenka na knihu *Prísne milosrdenstvo* od Sheldona Vanaukena,

kteřá popisuje skutečný, doslova tvrdý zápas dvou manželů za svou vzájemnou lásku. A můžeme si ji porovnat s knihou *Tři lásky* od Archibalda Josepha Cronina, ve které ztroskotala láska k muži, synovi i k Bohu.

Podstatou čistého života je umět se navzdory vrozenému egoismu stát jiskřivým, překypujícím darem.

Ne vylišovaným asketou, který říká sexu „ne“ nebo ho násilně potírá. Čistota manželská i zasvěcená je integrováním sexuality do celé své bytosti, jejím zapojením do celé identity, existence. Stávat se celým mužem a celou ženou, nic mezi tím. Tehdy se rodí ta okouzlující silná a věrná láska mezi mužem a ženou, plná pochopení a soucítění, která je nejvýstižnějším obrazem vztahu Boha s člověkem. Jinak jde jen o vnějšek, o tělo, což je pro pravou lásku příliš málo.

Znovuzrození

Co může darovat žena, kterou někdo obral o její čistotu? Ale blažená je ta, která uvěřila. Která umí přijít za Ježíšem, ukázat mu utržené rány a prosit o znovuzrození. Potom se bude moci nově přijmout a darovat, ještě hlouběji, i se slzami a se zkušeností s Ježíšem, který vždy jen miluje.

Každý se může stát úplně darem, a tedy může se skrze Ježíšovu milost a v něm stát celistvě čistým. I znásilněná či zneužitá. S Boží a lidskou pomocí je možné odpustit a navzdory vši újmě se celý darovat. To je čistota, o jaké pro nás snil Ježíš. On ví, co nás úplnost stojí, že je často nad naše síly. Proto je stále připraven nám ji vrátit. Tíše, bez patosu, třeba každý den.

Neboť jen celistvá láska je opravdová. Celistvost původní nebo obnovená, znovuzrozená. A možná ta druhá je ještě krásnější. Ozdobená nejvzácnějším výdotkem lidského srdce: pravou pokorou. Vždyť naše čistota – moje ani tvá –

nikdy není perfektní. Ale právě proto je plně lidská. Často ji dosahujeme jen s odřenými ušima. Ale výkupní síla milosti lahodně přetaví naši snahu o čistotu až – souhlasíme-li – k totálnímu daru. Abychom mohli Bohu i lidem darovat nejen celý svůj život, nýbrž dokonce i vlastní smrt.

Balzám prevence

Předmanželská čistota je nejlepší startovací dráhou pro vzájemnou věrnost manželů. A ta je přepotřebná k integrálnímu zrání dětí.

Chraňme naše děti, aby mohly bez zbytečných komplikací dorůstat sebedarování. Tak, že hned od kolébky bude pro každou mámu její dítě důležité nejen hygienicky a materiálně, ale jako osoba. A od prvních dnů, týdnů se s ním bude emotivně sladovat, aby položila základy jeho celistvosti na celý život.

Chraňme nevinnost našich malých i větších. Mějme oči na stopkách i v širší rodině, aby se nikdo nemohl ulakomit na jejich nevinnost. Bděme nad nimi ve škole, na trénincích a někdy bohužel i v sakristiích. Děti mají právo na ochranu. Aby vyrůstaly v bezpečí a uměly nejprve přijmout a milovat sebe samé. Tak správně. Potom budou mít sílu a motivaci vzdorovat závislostem všech druhů a jednou dokážou snáze opravdově milovat.

A zachráníme lásku, štěstí, budoucnost.

Dar života

Anna Kolesárová se chtěla darovat celá, a proto raději obětovala svůj život. Ale jen ten pozemský. Nepřestala milovat, i když o něj přišla. Vždyť čistota je pro život, ne pro smrt. Zabíjí nás egoismus, ne čistota. Ten ničí jemnocit, něžnost, vroucnost, bez kterých láska není láskou.

Jako šestnáctiletá se stala darem pro stovky, ba tisíce mladých. To činí čistota. Je tak plodná, že nový život rodí v hojnosti. Ne v první řadě biologický, ale život se všemi jeho dimenzemi. Hodný člověka. Na Annině blahořečení jásající mládež Slovenska hlasitě poukázala na nesmírnou plodnost čistoty.

Ne, čistota není víc než život – jak to logicky odhadla slovenská média. Ale žitá čistota přináší život. Obnovuje ho, prohlubuje a šíří. Bez ní na tomto světě vymře ta svatá láska, která sroste s tím druhým až za hrob.

(podle KN)

Zapomenutá ctnost: zdrženlivost v oblékání

Oblékání jak mužů, tak žen se za posledních padesát let dramaticky změnilo. Většina toho, co se dnes nosí, má lidské tělo spíše odhalovat než zakrývat.

Vhodnost odívání křesťané po staletí posuzovali pomocí ctnosti zdrženlivosti. Katolická tradice nám poskytuje cennou definici této ctnosti, jíž se řídí jednání a vnější zvyky člověka ve věcech souvisejících se sexem. Pomocí zdrženlivosti člověk ovládá své chování tak, aby nevyvolával nedovolené sexuální vzrušení v sobě ani v druhých.

Zdrženlivost je jedním z dvanácti plodů Ducha Svatého. To jsou dokonalosti, jež v nás utváří Duch Svatý jako „prvotiny věčné slávy“: láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrotu, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota.

Oblékat se zdrženlivě znamená vědomě se bránit probouzení sexuálního vzrušení v sobě nebo v bližním. Člověk, který se obléká zdrženlivě, se vyhýbá oděvům, o nichž je známo nebo lze rozumně očekávat, že sexuální vzrušení vyvolají. Zdrženlivost v odívání sluší oběma pohlavím.

Papež Pius XII. (1939-1958) se v souladu s Magisteriem a pravověrnými duchovními autory vyslovil k nutnosti pěstovat zdrženlivost:

„Kolik mladých dívek nevidí nic špatného v tom, že napodobují určité nestydaté módní styly jako ovce? Kdyby poznaly, jaký dojem dělají a jaké pocity vyvolávají v těch, kdo se na ně dívají, jistě by zrudly studem.“

„Dobro duše je důležitější než dobro těla a duchovní prospěch bližního musíme upřednostnit před vlastním tělesným pohodlím... Jestliže určitý druh oděvu představuje vážnou a blízkou příležitost ke hříchu a ohrožuje spásu vaší duše i duší dalších, je vaší povinností se ho vzdát... Křesťanské matky, kdybyste věděly, jaké úzkosti a nebezpečí, jak špatnou ochranu před hanbou připravujete svým synům a dcerám, když jim dovolujete zvykat si na sporé oblékání a ztrácet stud, zastyděly byste se za sebe a zděsily byste se nad tím, jak ubližujete samy sobě a jakou škodu působíte těmto dětem, jež vám Bůh svěřil k tomu, abyste je vychovaly jako křesťany.“

„Křesťanské dívky, pomyslete rovněž na toto: budete tím vkusnější a tím příjemnější, budete-li se oblékat jednoduše, zdrženlivě a cudně.“

Papež Pius XII. představil 8. listopadu 1957 [v projevu k účastníkům kongresu o problémech módy v Římě – pozn. překl.] stále platné zásady zdrženlivosti v oblékání:

Oblékání má splňovat tři nezbytné požadavky: hygienu, slušnost a krásu. Ty jsou „tak hluboce zakořeněny v přirozenosti, že je nelze ignorovat nebo jim odporovat, aniž by to vyvolalo odpor a předsudky“.

Hygiena souvisí převážně „s počasím, jeho proměnami a dalšími vnějšími faktory“ (např. nepohodlím, nemocí). Slušnost zahrnuje „náležitý ohled na citlivost druhých vůči nevzhledným věcem, a především obranu mravní bezúhonnosti a štít proti nezřízené sexualitě“. Krášlení se je legitimní a „odpovídá vrozené potřebě, již pocítují zejména ženy, podporovat krásu a důstojnost osoby týmiž prostředky, jež se hodí k uspokojení prvních dvou cílů“ [tj. hygieny a slušnosti].

Móda „získala ve veřejném životě neoddiskutovatelné místo, ať jako estetické vyjádření zvyklostí, nebo jako interpretace veřejné poptávky a ústřední bod významných ekonomických zájmů“.

„Rychlost změn [módy] je dále stimulován jistým druhem tiché konkurence – nikoli doopravdy nové – mezi ‚elitou‘, která si chce originálním způsobem

odívání potvrdit vlastní osobnost, a veřejností, jež si je v lepších či horších napodobeninách okamžitě přetváří podle svých potřeb.“

Papež dále definoval potíže s módou: „Problém módy spočívá v harmonickém smíření vnějšího zdobení člověka s tichým a cudným duchem v jeho nitru.“ Móda se stejně jako jiné hmotné věci může u některých lidí stát předmětem přehnaného lpění či dokonce závislosti. Církev „nekritizuje a neodsuzuje módní styly, jsou-li zamýšleny k vhodnému krášení a zdobení těla, avšak nikdy nepřestává věřící varovat, aby se jimi nedali snadno svést.“

Lidské tělo je „mistrovským dílem Božím ve viditelném světě“; Ježíš ho povýšil „na chrám a nástroj Ducha svatého, a jako takový musí být respektováno“.

Určité módy a módní styly „v spořádaných myslích vytvářejí zmatek a mohou dokonce podněcovat ke zlému“. Je možné stanovit, kdy jsou porušeny „hranice běžné slušnosti“. Tento smysl pro slušnost spustí alarm v případě necudnosti, svádění, žádostivosti, pobuřujícího luxusu či „klanění se hmotě“.

To, co Svätý otec řekl v roce 1957, je aktuální stále: „...ať je relativní morálka módních stylů jakkoli široká a proměnlivá, stále existuje absolutní norma, již je třeba zachovávat, zaslechneme-li varování svědomí před blížícím se nebezpečím; móda nesmí být nikdy blízkou příležitostí ke hříchu.“

Ti, kdo navrhují, propagují a prodávají módu, mají značnou odpovědnost. Jestliže – nedej Bože – někdo úmyslně vštěpuje „nečisté myšlenky a pocity“, jde

o „techniku skryté zloby“. K tomu, aby mohla být obnovena slušnost v módě, je třeba dobrého úmyslu těch, kdo módu navrhují i nosí. „U obou je třeba probuzení svědomí ve vztahu k odpovědnosti za tragické následky vyplývající z příliš odvážného oblékání, zejména nosí-li se na veřejnosti.“

Je jasné, že „nemravnost módních stylů závisí z velké části na přemíře necudnosti nebo luxusu“. Jak máme posuzovat necudnost? „Oděv nelze posuzovat podle úsudku úpadkové či již zkažené společnosti, ale podle aspirací společnosti, jež oceňuje důstojnost a serióznost úboru na veřejnosti.“

Také přehnaný luxus je zbytečný. Není-li užívání bohatství – a to i bohatství získaného mravným způsobem – umírněné, pak „bud' vyrůstají hrozné bariéry mezi třídami, nebo se stane nezřízenou celá společnost, vyčerpaná úprkem za utopií hmotného štěstí“.

Dobře promysleme následující tři body, které se týkají zdrženlivosti v oblékání.

1. Vliv módních stylů. Existuje „řeč odívání“, která sděluje určité poselství, a to i destruktivní. Člověk, který se vědomě a dobrovolně stále obléká provokativně, aby druhého svedl k nečistotě, se dopouští smrtelného hříchu. Zraňuje tím duši svoji i duši druhého.

Pán Ježíš žádal čistotu pohledů, myšlenek, přání i skutků a varoval před pohoršením. Izaiáš (3,16-24) prorokoval, že Sión pošpiní nečistota jeho dcer.

Papež Pius XII. prohlásil: „Dá se říci, že společnost mluví prostřednictvím oděvů, jež nosí. V odívání odhaluje své tajné touhy a přinejmenším zčásti ho užívá k tomu, aby budoucnost buď budovala, nebo ničila.“

2. Důležitost kontroly. Módním tvůrcům, kritikům i spotřebitelům je třeba připomínat, že „módu je třeba řídit a kontrolovat, místo aby byla ponechána rozmarům a zredukována na ostudnou službu“. Ti, kdo „udávají tón“, nesmějí dovolit diktát „módních hitů“, jestliže tento konkrétní trend odporuje zdravému rozumu a uznávané morálce. Spotřebitelé musejí pamatovat na to, že „jejich důstojnost vyžaduje, aby se se svobodným a osvíceným svědomím osvobodili od vnucování předem stanoveného vkusu, zejména jde-li o vkus mravně diskutabilní“.

3. Umírněnost je nezbytná. Respektování obvyklé míry je „umírněnost“. Jde o „způsob, jak za každou cenu ovládnout lačnost po luxusu, ctižádost a svéhlavost“. Papež Pius naléhal: „Módní tvůrci, a zejména návrháři, se při navrhování střihu či linie oděvu a při volbě ozdob musejí dát vést umírněností, s přesvědčením, že nejlepší vlastností umění je střizlivost.“

Obléká-li se člověk křesťansky slušně, je jeho oděv „vhodnou ozdobou osoby, s jejíž krásou se prolíná jakoby v jedinečném triumfu obdivuhodné důstojnosti.“

Abychom se oblékali cudně, není třeba nosit oblečení, které bylo v módě před desítkami let. Existují však normy, které jsou natolik zásadní, že jejich přestoupení – bez ohledu na dobu, dobrý úmysl či nevědomost – znamená přestupek proti slušnosti.

Zde je několik praktických pomůcek.

Oděvy z průsvitných materiálů nejsou cudné vzhledem k evidentnímu úmyslu vystavovat části těla, které by měly být zakryté.

Velmi krátké šortky (tj. odhalující velkou část stehien) nelze pokládat za slušné u muže ani i u ženy. (Sportovní aktivity, při nichž se používají šortky a trikoty, lze tolerovat, je-li tento oděv přiměřený a nevyvolává pokušení.) Chlapci a muži bezdůvodně do půl těla nazí (kromě při plavání a těžké práci nebo cvičení, pokud je vyloučeno pokušení) jsou problém, vzhledem k tomu, že se to snadno může stát

druhému příležitostí ke hříchu.

Muži a chlapci mají nejen odpovědnost za to, aby se sami oblékali slušně, ale také mají k cudnému oblékání všemožně povzbuzovat ženy a dívky ve svém okolí a vyhýbat se těm, které tak nečiní, pokud právě jejich neslušný oděv pokouší ke hříchu. Je však třeba uznat, že pohled na odhalená (i částečně) ženská či dívčí těla obecně vyvolává žádostivost a chtíč více než těla mužská či chlapecká.

Oděvy, které odhalují hrudník a záda žen a dívek a zdůrazňují prsa, jsou nemravné. Nevhodné jsou i sukně vysoko nad kolena, které za tímtéž účelem podtrhují tvar nohou.

Jedna dáma krátce po čtyřicítce uvedla, že kdykoli si kupuje sukni (bez ohledu na to, o který obchod jde), prodavačka se zmíní, že by si měla koupit nějakou dostatečně krátkou, která upozorní na její nohy, protože je vysoká a štíhlá. Tyto návrhy dotyčné paní nejsou příjemné.

Manželka a matka dvou dětí vyprávěla, jak je jí nepříjemné, když s manželem a s dospívajícím synem a dcerou sedí v kostelní lavici za mladou dívkou, která odhalenými rameny a krátkými šaty manžela a syna nevhodně rozptyluje během Nejsvětější oběti. Také na dceru této matky negativně působí špatný příklad jiného děvčete přibližně téhož věku.

Bůh stvořil lidské tělo krásné. Neslušný oděv nepřispívá ani k vyzdvižení člověka, ani k budování Božího království. Cudnost, kterou praktikoval Pán Ježíš, Panna Maria, sv. Josef a světci, je dosažitelná a nezbytná i pro nás.

Monsignor Charles M. Mangan

Odrasme se do Boží náruče

Každou lidskou situaci, v níž kající přichází ke svaté zpovědi, lze popsat jako místnost, která má alespoň jedny dveře. Má východisko, i když zlý duch nám ukazuje jen to, v čem jsme bezmocní. Ježíš nás však vždy přivede ke dveřím, které můžeme otevřít a jít dál. To věděl i sv. Páter Pio, který měl charisma vidět do duše člověka.

Každý z nás po upřímné svaté zpovědi – upřímné lítosti, předsevzetí a rozehřešení – cítí velkou radost. Podobně i my presbyteri, služební kněží, kteří tuto

svátost můžeme i vysluhovat, cítíme po vysloužení svátosti smíření klid a sílu.

Svatá Faustina ve svém *Deníčku* popisuje, že když se zpovídala, viděla Ježíše se dvěma paprsky, červeným a bílým. Jeden paprsek směřoval na kněze a jeden na ni.

U tohoto obrazu jsem pochopil, že Pán obdarovává. On je ve svátosti smíření ten hlavní a obdarovává jednoho i druhého. Proto mám také lidskou radost, že nám naši bratři a sestry, kteří se vyznávají ze svých slabostí, důvěřují. Neboť kdo se ponizuje, bude povýšen. V našich očích tedy každý kající roste a je povýšen, když dokáže přiznat pravdu.

Ve svátosti smíření procitujeme, že pravda vysvobozuje. Osobní zpověď je velký dar i na přirozeně lidské a psychologické rovině. Navíc, vylévá se při ní milost: komu se více odpouští, bude více milovat. To znamená, že Pán proměňuje naše hříchy na větší lásku a svatost.

Vždy je zde východisko

Předtím, než jdu zpovídat, si jako první uvědomuji svou slabost – jak jsem hříšný a jak potřebuji Boží milosrdenství. Že žiji jen díky Božímu milosrdenství. A těším se na to, že dar odpuštění, který dostávám, dostanou i druzí. Proto mám stálý úmysl a vždy prosím Ducha Svatého: „Duchu Svatý, ty mě veď, ty mi vnukej, co tomu bratrovi či sestře pomůže, co mu osvětlí jeho situaci.“

Kajícník má často přadeno problémů, které neumí rozuzlit. My služební kněží však vnímáme, že ve vnitřním fóru svaté zpovědi nám Pán dává světlo, abychom mu uměli pomoci. Někdy stačí říci z našeho pohledu možná přirozené věci, nic zvláštního - a přitom ten člověk skrze Ducha Svatého dostane východisko.

Každá lidská situace, ve které kajícník přichází ke svaté zpovědi, se totiž dá popsat jako místnost, která má alespoň jedny dveře. Má východisko, i když zlý duch nám ukazuje jen to, co v dané situaci nemůžeme, v čem jsme bezmocní. Ježíš nás však vždy přivede ke dveřím, které můžeme otevřít a jít dál. Možná i proto Pán Ježíš říkal: „Já jsem brána. Kdo vejde skrze mne, bude spasen; bude vycházet i vycházet a najde pastvu“ (Jan 10, 9). Kajícníkům se snažíme zprostředkovat, aby se nedali fascinovat zlem, které možná spáchali nebo zažili. Aby se na to nedívali, ale upřeli zrak na Ježíše a více viděli Boží lásku a nebáli se. To, že zlý duch pokazil obraz o Boží lásce, že lidé se po prvním hříchu začali skrývat a mít strach z Boha, je jeho velká zbraň proti nám.

Velmi rád připomínám pohled na obraz Božího milosrdenství. „Ježíši, důvěřuji ti“ je totiž jakoby trampolína, která nás vždy vymrští nahoru do Ježíšovy náruče a Srdce. On v těch paprscích proměňuje všechno, i naše slabosti, na větší lásku.

Svatá Terezička z Lisieux má praktickou radu: „Každý negativní pocit je odraz do Ježíšovy náruče.“ Je to prevence i vynikající způsob lítosti. I když už člověk selhal, může jít do těch paprsků, odrazit se. Když spolu se sv. Terezičkou poděkujeme Bohu: „Pane, děkuji ti, že je to jinak, že se ještě více oslavíš,“ a čím dříve se od toho negativního odpícháme, tím jsme svobodnější a ušetříme si zbytečné chvíle bolesti.

Restart i prevence

Svatá zpověď je i vynikající restart našeho života. Pokud si vykonáme dobrou svatou zpověď, negativní minulost na nás přestane působit a zlý duch nebude mít šanci. Je důležité zřeknout se i okultních vlivů, které jsou bohužel velmi rozšířené. Jsou to velké brzdy.

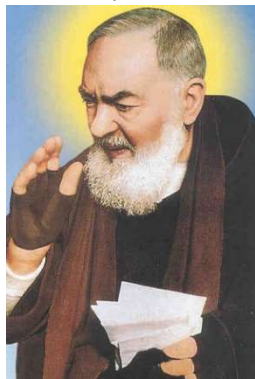
Lidé se často modlí, touží odpustit, ale pokud se nezřeknou okultních vlivů – věštění, horoskopů, snářů, reiki, psychotroniky, do okultismu může zacházet i homeopatie, nemohou se pohnout. Okultní síly mají jistou moc, mohou uzdravit, ale mohou vyvolat několik dalších negativ a hlavně brzdit lidi v duchovním růstu.

Svatost smíření se také dá vidět jako prevence, exorcismus našeho života. Když za námi přicházejí lidé ve špatných duchovních stavech, často se ptají na exorcisty. Bratři presbyteři pověřeni touto službou nám však zdůrazňují: nejprve je třeba vykonat dobrou, upřímnou svatou zpověď’.

Při svaté zpovědi je dobré obnovit křestní zasvěcení. Zřeknout se zlého ducha, protože některé hříchy mohou způsobit určitou svázanost. Obnova křestních slibů vlastními slovy spočívá ve dvou krocích: ve jménu Ježíše Krista se zřeknout hříchů, pokušení, svázaností. Druhý krok je vyznat, že přijímáme Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Jednoduše, vlastními slovy. Můžeme to nazvat autoexorcismus, můžeme to nazvat modlitbou osvobození.

Tři kroky

Náš velký bratr sv. Páter Pio, patron zpovědníků, měl charisma vidět do duše.

Vedl kajícíky poslušností tří kroků. V prvním se je snažil učit prožívat Boží přítomnost. To je naše síla. Žalmista říká: „Pána mám vždy před očima; a protože je po mé pravici, nezakolísám“ (Ž 16,8).

Druhým krokem je uvědomit si, že všechno je milost a dar. Všechno příjemné, nepříjemné, pozitivní i negativní. Lidé, kterým se navenek nedaří či jsou hříšní, jsou Bohu často otevřenější než ti, kterým všechno jde levou zadní. Protože tito lidé „nepotřebují“ Boží pomoc. To je pokušení farizejů, zákoníků, kteří si všechny povinnosti plnili tip-top, ale chyběl tam základní vztah, láska k Bohu a lidem. Proto je velmi dobré, když všechno budeme brát jako milost.

Třetím krokem podle sv. P. Pia je prožívání Boží lásky. Pán Ježíš to krásně vystihl v mystickém zážitku františkánské terciářky Gabriely Bossis, která to vyjádřila v knížce *On a já*: „Nezdržuj se jednotlivostmi života, mysl jen na tu lásku, kterou mám já k tobě a ty ke mně.“ To jsou dvě nejdůležitější veličiny v našem životě. Když se v tom budeme cvičit a zaostřovat, Pán nás bude držet stále nad vodou a dávat nám nadhled. K tomu jsme byli stvořeni, abychom

milovali Boha a byli s ním ve vztahu. To je stav, který nás připravuje na nebe. To říká sv. Páter Pio a my presbyteri, služební kněží se snažíme lidem pomoci k prožívání toho, aby byli stále více v Boží přítomnosti a stále se do ní vraceli.

Trojrozměrný svět lásky

My presbyteri se musíme vzdělávat i v psychologii. Trpícím, kteří k nám přicházejí, totiž musíme umět pomoci i po přirozené psychologické stránce. Jistá psychiatrická mi říkala, že jedním ze znaků pýchy je i to, že člověk se snaží jednat jen z vlastní síly. I lékařka tedy potvrzuje, že když člověk není otevřen Boží přítomnosti, lásce i moci a zůstane ve svém egu, představách a nesplněných touhách o druhých i o sobě, je to pro něj velké utrpení. Když se nenecháme Ježíšem vytáhnout z našeho ega a nezačneme pohledem jeho lásky dívat na lidi kolem i na sebe, budeme kolem sebe šířit to negativní. Když se však otevřeme Boží lásce, on všechno transformuje, promění. Zřeknout se svých egoistických představ, to může bolet. Poděkujme však Pánu za to, že on to vidí jinak a zná naši hodnotu.

Každá povaha má však nějakou Achillovu patu. Máme určité sklony, kvůli kterým jsme náchylní neustále opakovat jeden hřích. Zkusme však naše představy, naše ego otevřít Bohu a zkusit děkovat za situace, které nám Pán posílá. To se jmenuje pasivní očista. Svatá Terezička z Lisieux tento pojem převzala od sv. Jana z Kříže a velmi ho rozvinula. Pasivní očista je shrnuta v postoj: „Pane Ježíši, děkuji ti, že je to jinak. Děkuji, že cítím bolest z toho a toho. Toužím se více dívat na tebe než na tu bolest.“ Kdybychom se totiž více soustředili na Boží lásku než na naši dokonalost, pro naše ego nezůstane prostor.

Žijeme v trojrozměrném světě lásky. Když se soustředíme na Boží lásku a přijímáme ji, už nás to nepustí. Potom i naše sklony a z nich plynoucí problémy nebudou tak okaté. Proto se my presbyteri snažíme kajícími podnítit k tomu, aby zaostřili na zdroj. „Chraňte se kvasu farizeů,“ říká Pán Ježíš – čili chraňme se toho formálního. Proto buďme rádi, když naše systémy stále něco nabourává. Pán nám dává pocit slabosti, abychom se z negativních pocitů vždy odráželi do Ježíšovy náruče, kde se nemusíme ničeho bát. Svatá Terezička geniálně vyjádřila pasivní očistu, když řekla: „Miluji, co posíláš.“ To znamená,

že Pán nám posílá bolestivé okolnosti a vnitřní stavy možná proto, abychom je použili jako prostředek přiblížení se k Bohu.

Bud' me jako děti

Panna Maria Fatimská vyzývá děti: „Modlete se za obrácení hříšníků, konejte pokání a proste za pokoj ve světě.“ Děti, které byly nedávno svatořečené, dokázaly tento úkol splnit. Jejich úkol je i náš: činně pokání, hledejme v sobě pravdu. Berme vážně to, co nám naši blízcí vyčítají. Dejme si poradit, litujme, přiznejme si své chyby.

Kdosi řekl: „Děti očekávají všechno shora.“ Rodičovská ruka a náruč je stále nad nimi, chrání a vede je a ony důvěřují. Heslo „Ježíši, důvěřuji ti“ je vlastně připomenutí – zůstaň dítětem. Nedávno mi jeden přítel řekl: „Představ si, že bys žil beze strachu. Že bys celou svou energii vložil namísto do negativních pocitů do toho, co je před tebou.“ A to je postoj dítěte. Ono se spolehne, že táta a máma ho ochrání. A žijí naplno, šťastně. Oslavují Pána.

(podle KN)

Bůh uchovává olej svého odpuštění pouze ve váze zvané důvěra v Boha.

SV. BERNARD Z CLAIRVAUX

Exorcista není mág, ale služebník Boha

Svou obětí na kříži Kristus porazil nejen smrt, ale i ďábla. A to navždy. Přesto Bůh dovoluje zlému duchu, aby občas škodil lidem i světu. Dokonce se stává, že se zmocní konkrétního člověka. A tady přichází se svou službou exorcista.

Když jsem se v Bratislavě setkal s italským exorcistou Giannim Sinim (63), neměl jsem strach ani představy pomýlené literárními či filmovými popisy. Tento rozený Sardiňan není žádným mágem se zvláštními schopnostmi, není to divný člověk, jak exorcisty

často popisují média. Gianni Sini je na prvním místě katolický kněz a farář, který slouží lidem. Protože vykonávání exorcismů je na prvním místě služba lidem, a to s pověřením diecézního biskupa. Totiž samotný biskup je ve své diecézi exorcistou a vykonáváním této služby může pověřit některého kněze.

Gianni Sini je také literárně činný. Dosud vydal šest knih, z nichž poslední *Diabol kúzla zbavený* vyšla i ve slovenštině. Jako exorcista působí již více než třicet let.

Žijeme přece ve 21. století

Také papežský kazatel Raniero Cantalamessa je přesvědčen, že ve třetím tisíciletí má smysl mluvit o satanovi. Jsou zde však dva extrémy, kterým je třeba se vyhnout – vidět d'ábla všude nebo nevidět ho nikde a popírat ho za každou cenu.

Exorcista nebo exorcismus jsou v dnešní společnosti prezentovány jako nějaká pověra, jako něco, co patří do středověku. Když se papež Pavel VI. odvážil připomenout křesťanům, že d'ábel existuje, část kulturního světa reagovala s pohoršením: Ještě se dnes někdo odvažuje mluvit o d'áblu? Vracíme se snad ke středověkému tmářství? Jak ale potom vysvětlit to, že stále více lidí se obrací na exorcisty s prosbami o pomoc či o radu? Oficiální statistiky u nás či jinde ve světě nemáme. Je to hlavně proto, že o těchto případech jsou exorcisté povinni mlčet. „Italský týdeník Panorama však zveřejnil v roce 2012 článek, ve kterém se uvádí, že v Itálii se každoročně obrátí na exorcisty půl milionu lidí,“ uvádí Gianni Sini. Neznamená to, že všichni jsou posedlí, ale chtějí vědět více o svých problémech, které mají ve svém životě. „Prostřednictvím rozhovorů a rozlišování nakonec zjistíme, že nejčastěji jde o strach a nejistoty, které vyplývají ze životních starostí,“ dodává Gianni Sini. Na základě těchto faktů a zkušeností si ale myslí, že exorcistů je i tak stále málo.

Podle Mezinárodní asociace exorcistů, která je jako jediná uznána i Vatikánem, působí na celém světě 404 exorcistů a 124 jejich pomocníků. Nejvíce jich je v Itálii, až 240. V ostatních zemích je jich méně. Předsedou této asociace je kněz naší brněnské diecéze P. Karel Orlita.

Je to zodpovědná služba

Ne každý, kdo vyhledá exorcisty, je posedlý. I v úvodu knihy modliteb exorcismů je uvedeno, že kněz nesmí provádět exorcismus na osobě, pokud si není morálně jistý, že osoba je posedlá. A stejně jej nemůže provádět za účelem

diagnostiky, jak se to dělá například v medicíně. „My to musíme zjišťovat prostřednictvím rozhovoru s konkrétním člověkem. Pokud ho vyzvu, aby se se mnou modlil, a vidím, že má jisté reakce, například nedokáže skončit modlitbu, tak chápu, že je tam něco zvláštního,“ uvádí Gianni Sini a pokračuje, „v takových případech se často stává, že nám chtějí vzít nebo zničit naše nástroje, které používáme – štolu fialové barvy, nádobu se svčcenou vodou či rituál. Exorcista v takovém případě však není ten, kdo se vlastními schopnostmi snaží osvobodit posedlého člověka. Exorcista je jen prostředkem. „Síla exorcisty spočívá v tom, že má k tomu pověření od biskupa. Pokud by se některý kněz představil jako exorcista bez pravomoci dané biskupem, tak by se mu ďábel během exorcismu vysmál. Řekl by mu, že nemá nad ním moc,“ dodává.

Důvěřujme Bohu

Dnešní společnost sama sebe považuje za racionální a věří, že se řídí výlučně rozumem a důkazy. Prožíváme třetí technologickou revoluci. Máme dojem, že například dnešní medicína už dokáže vyléčit většinu nemocí, že technika za nás udělá skoro všechno. Zapomínáme na Boha, neboť věříme, že všechno zvládneme vlastními silami. Víra a náboženství jsou podle více něco, co patří do kulturního dědictví.

Jenže pak zjistíte a vidíte, že mnohé maminky uvazují na kočárky či ruce svých dětí červené šňůrky, že lidé nosí rozličné kameny a věří v jejich domnělou sílu; že navštěvují různé věštce a léčitele, neboť mají zdravotní problémy. „Ve skutečnosti,“ uvádí exorcista Gianni Sini, „u mnohých není touha zasvětit dítě úplně Kristovi. Je zde bohužel tendence svěřit ho i někomu, kdo má nějaké nadpřirozené síly. Musím říci, že se zde páchá hřích proti prvnímu Božímú přikázání. Věřím-li já v sílu modlitby, ve svátosti, v Eucharistii a ve svátost smíření, proč mám potřebu hledat amulety, které pověším na dítě? Dítě je chráněno od chvíle, kdy přijalo křest. Pán ho totiž křtem osvobodil od dědičného hříchu. Všechny tyto věci nejsou projevem autentické víry, ale jsou pověrami a magií.“

Modlitba a svátosti

Naše víra a náš život se odehrávají ve svobodě moci se rozhodnout mezi dobrem a zlem. A mezi největší zbraně, které nám mohou pomoci, patří modlitba a svátosti. Gianni Sini upozorňuje, že ten, kdo má problémy se zlým duchem, nebo je dokonce posedlý, má co nejvíce přistupovat ke svátostem. „Lidé si mylně myslí, že posedlý člověk nedokáže přistupovat ke svátostem. Ne. Já jsem měl případ ženy, která byla osvobozena od zlého ducha po skoro sedmi letech exorcismů. Společně s manželem se každý den doma modlili růženec a ona každý den chodila na mši svatou a přijímala Eucharistii.“ Modlitba a svátosti jsou podle Gianniho Siniho silnými zbraněmi proti zlému duchu, které mají možnost využívat všichni věřící.

Moc Kristova kříže

Zápas mezi dobrem a zlem, který vede exorcista ve jménu Církve, má jednoho jasného vítěze – ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista. Nám lidem se zdá Ježíšovo ukřižování jako gesto největšího ponížení, ale právě na kříži utrpěl ďábel svou největší porážku. Můžeme říci, že posledním pokušením Krista bylo to, když se mu posmívali kolemjdoucí na Golgotě a říkali: „Jestli jsi Boží Syn, sestup z kříže!“ (Mt 27,40). Ježíš ale na něm zůstal a položil za nás svůj život. Gianni Sini v této souvislosti dodává: „V rituálu exorcisty nacházíme právě tato slova: ‚Přikazuje ti to Kristus, věčné Boží Slovo, které se stalo tělem, aby spasilo člověka, který se ztratil kvůli tvé závisti, ponížil sebe sama, stal se poslušným až k smrti. Hodni jeho, který obětoval nevinného Izáka, prodal Josefa, obětoval se jako velikonoční beránek ukřižovaný člověkem a zvítězil nad peklem...‘ Zde se ukazuje, že katecheze Církve by se dnes měla zaměřit na velikonoční hlásání. Ne na hlásání strachu z ďábla, ale na touhu setkat se s Kristem, který ho už porazil.“

Nemějte strach

Když se dnes mluví o ďáblovi nebo zlých duších, často se to banalizuje, člověk je vysmíván nebo má strach. Najdou se bohužel kněží, kteří řeknou, že věřící se tím jen straší. Podle exorcisty Gianniho Siniho by lidé měli mít před ďáblem ne strach, ale jistý respekt v tom smyslu, aby ho nevzývali. „Protože uzavřít dohodu

s ďáblem, diskutovat s ním, tak to vás přivede na špatnou cestu. Pokud s ním začneš diskutovat o filozofii či teologii, jsi už předem poražený,“ uvádí exorcista a pokračuje, „když jsem vydal svou první knihu, zdůrazňoval jsem právě tento fakt. Uvedl jsem, že já s ďáblem nevedu dialog. Ďáblovi jen nařizují ve jménu Krista a Církve.“

Odříkání a půst

Na závěr zajímavého rozhovoru s italským katolickým knězem a exorcistou Giannim Sinim zaznělo i jeho povzbuzení pro čtenáře. Život křesťana by neměl mít prázdná místa, uvedl, protože jinak ho může obsadit někdo jiný. „Neustále máme ohlašovat velikonoční zvěst o Kristově vzkříšení. Musíme být spojeni s Kristem v modlitbě, ve svátostech a musím říci, že i v odříkání, kterému učili už otcové pouště. Pokora, odříkání a také nějaký půst, který však nesmí být s cílem zhubnout, ale půst nasměrovaný na lásku. Já se něčeho vzdám, abych to daroval chudým.“

(podle KN)

Hledat smysl v nesmyslnosti událostí života

Čím trpíme dnes, čím trpí naše společnost? V mnoho komplikovaných a těžkých životních situacích se lidé ptají – má to všechno smysl?

Na pozitivní aspekty teorie Viktora Emila Frankla (26. 3. 1905 – 2. 9. 1997) na zvládnutí náročných životních situací nám odpověděla psycholožka JUDITA STEMPELOVÁ.

Rakouský psychiatr jednou začal konferenci: „Každá epocha má svou neurózu a každá epocha vyžaduje vlastní psychoterapii.“

Od dob, kdy se profesor takto vyjádřil, uplynulo půlstoletí.

V naší přetechnizované době pozorujeme, že ve společnosti chceme různými prostředky co nejlépe uspokojit potřeby člověka. Konečný výsledek nemusí být pozitivní. Chybí čas na ztišení, osobní pohodu ve společenství rodiny a blízkých, na harmonické vztahy i na rozvoj specifické duchovní dimenze. Zdá se, že trpíme přílišnou zaměřeností na sebe, na seberealizaci, kterou Frankl nazval slepou uličkou ke štěstí. „Protože ke štěstí se jde kolem, skrze druhé.“ Trpíme závislostí na penězích a moci, nezřídkna na nižších závislostech, jako například jídlo, alkohol, konzum, sexuální nevázanost. Problémové jsou vazby na prostředky komunikace, mobil, internet, sociální síť. Reklama nabízí nové způsoby existence, životní styl, luxusní život

Frankl se setkával s lidmi, kteří měli k dispozici vzdělání, majetek, vztahy. A přece neměli nic.

Frankl si během svých cest po západním světě všímal zvláštností. Pokud lidé mají nadbytek všeho, přichází jakési existenciální vakuum, kde člověk nenachází smysl svého života. Generace, která necítí nouzi, strádání či utrpení, má nízkou frustrační toleranci. Neumí čekat na uspokojení svých potřeb, nedokáže se obětovat pro jiné, často východisko hledá v dobrovolném odchodu ze světa. Materiální věci nenahradí člověku duchovní potřeby. Vidíme, že po pádu komunistické ideologie zavládlo jakési vakuum hodnot ve společnosti.

Ztrácíme smysl vlastního života. Proč tomu tak je?

Smysluplnost se nenachází v blahobytu a pohodlí. Má skryté hodnotové pozadí, které se postupně odkrývá v činech. Nabídky smyslu se nacházejí jakoby „mezi řádky“ každodenní skutečnosti. Odkrýváme-li to, co je skryto za utrpením, za obtížemi, nepochopením, ale i za novými nabídkami, nacházíme postupně i smysl. Mnozí lidé nacházejí smysl života, až když se jich dotkne nějaké utrpení nebo významná ztráta dosud určujících hodnot. Člověk trpělivý, tvůrčí, zajímavý se i o dobro lidí, obvykle netrpí existenciálním vakuem.

Navzdory zkušenostem z koncentračního tábora a bolesti ze ztráty nejbližších Frankl tvrdí, že utrpení má smysl.

Profesor se v jedné přednášce vyjádřil, že každý člověk má své „vězení, svůj Auschwitz“. U jednoho to může být vážné onemocnění, u druhého trauma z rodičovské výchovy, nevydařený partner, šikanující šéf v práci či drogově závislé dítě. Jsou různé druhy utrpení, kterými člověk pro-

chází na cestě životem, ale ne každý hledá v nich smysl. Jsme svědky toho, že při nějaké vážné události se rodina semkne, nebo sám člověk změní svou hodnotovou orientaci. Frankl poukázal na tvořivost a hodnoty lásky i postoje, kterými lze překonávat limity ve snášení utrpení. Kdo v utrpení najde jistý smysl, nachází i novou šanci životní cesty, ze které užitek má nejen on, ale i jeho blízcí, někdy i společnost.

Potřebují vůbec křesťané logoterapii? Nepůsobí to kontraproduktivně?

Kontraproduktivní by to bylo, kdybychom jí chtěli nahradit vírou či křesťanstvím. Logoterapie je psychoterapeutická intervence, ve které člověka učíme rozlišovat, hodnotit a nacházet hodnoty smyslu. Měnit zafixované negativní postoje, hledět na věci s nadějí a poslouchat, co mi říká svědomí. Frankl svědomí nazval „orgánem smyslu“. Říká, co nás vnitřně trápí. Úkolem logoterapie je vést člověka k uvědomění si vlastní odpovědnosti. I věřící mají v životě krize či přechodné psychické poruchy, jako jsou úzkosti, deprese, stresy a zátěžové situace, vhodné pro logoterapeutické usměrnění. Dobrá psychoterapie člověku nic nevnucuje, nenechá ho plavat dál v jakémisi nesmyslném vakuu, ale nastaví mu zrcadlo jeho konání, aby našel východisko.

Zkusme přiblížit čtenářům, jak se v praxi uplatňuje.

Není jen o léčbě, má také preventivní charakter. Odkrýváme-li u člověka tvůrčí schopnosti, pomáháme mu lépe využívat lidský potenciál k cílevědomému zaměření života a ke zvládnutí různých situací. Podstatná charakteristika člověka je „milovat a být milován“, nejen vášnivě a biologicky. Duchovní láska přetváří bytí člověka a směřuje ho k hlubokým vztahům. V každém z nás je hluboce vepsán přirozený zákon respektování života. Můžeme člověka naučit rozlišovat povahu problému a přiměřeně se umět rozhodnout a jednat. Umíme ukázat na egocentrické formy bytí a poskytnout náhled na existenci člověka ve společenství. Určité patologické vzorce chování můžeme redukovat, odklonit. Snížit úzkost či napětí člověka, pomáhat při objektivním sebehodnocení. Také poukázat na „absolutizaci“, negativní vidění světa či zkreslené obrazy, které vznikly vlivem vnějších okolností nebo předsudků.

Uznávaný vědec psychoterapeutické působení označil jako lékařskou pastorači. Mohla byste nám to vysvětlit?

Frankl ve své publikaci *Lékařská péče o duši* popisuje, že při léčbě pacienta se lékař nemá zaměřovat jen na chorobné příznaky, ale na celého člověka. S jeho neopakovatelnou historií, vývojem a genetickou výbavou. Každý jedinec má

také samoléčitelskou schopnost. Všiml si, že mnohé psychické podněty, jako jsou stres, frustrace, nevyřešené konflikty, smutek, ovlivňují neurohumorální

a imunitní systém člověka, dokonce i vznik nemoci. Holistický pohled umožňuje vniknout i do duchovní sféry nemocného. Analýzou této oblasti se mu dařilo nemocného vyléčit. Pastorální medicína poukazuje na některé metody, které mají léčebné účinky. Například jde o meditaci, modlitbu, relaxaci, odpoutávání se od negativních myšlenek a podobně. Jsou známé i výzkumy,

které potvrzují léčebné účinky těchto postupů například ke zvýšení imunity.

Co vám osobně pomáhá nacházet smysl života?

Každé setkání s člověkem, se známým či s cizím, je příležitostí k novému poznání a někdy i jednání. Samotný život mi přinesl mnohé výzvy. Ne vždy lehké, byly tam bolestné situace i zklamání. Naučila jsem se je přijímat s klidem, se zaujetím postoje tvůrčího proměnění. V mládí jsem před některými náročnými rozhodnutími utekla, doběhla mě později, musela jsem je vyřešit se ztrátou času. V každodenních výzvách se snažím rozlišovat dobro od zla, jejich významovost a potřebu vložit se do nich, zvláště jsou-li existenciálního charakteru. Za vším je mé rozhodnutí pro Boha, který mě postavil do tohoto světa, ukázal se mi jako Láska, kterou mě naplňuje a uschopňuje ji dál rozdávat.

(podle KN)

Tři mniši a d'ábel...

Třem mnichům se zjevil d'ábel a řekl jim: „Kdybych vám dal sílu změnit něco z minulosti, co byste změnili?“

První z nich s velkou apoštolskou zápalom odpověděl: „Zabránil bych ti, abys svedl Adama a Evu, aby upadli do hříchu, a tak se lidstvo neodvrátilo od Boha.“

Druhý, muž plný milosrdenství, mu řekl: „Bránil bych ti odvrátit se od Boha a odsoudit se tak navždy.“

Třetí z nich byl nejprostší a místo, aby pokušiteli odpověděl, padl na kolena, udělal znamení kříže a modlil se: „Pane, zbav mě pokušení toho, co mohlo být a nebylo.“

Ďábel, zařval a v záchvatu bolesti zmizel. Ti další dva, šokovaní, řekli: „Bratře, proč jsi tak reagoval?“

On jim odpověděl: „Zaprvé: NIKDY nesmíme mluvit se zlem.“

Za druhé: NIKDO na světě nemá sílu změnit minulost.

Zatřetí: Satanův ZÁJEM nebyl zkoušet naši ctnost, ale nechat se chytit v minulosti, abychom zanedbali přítomný okamžik, jediný čas, kdy nám Bůh dává svou milost a my s ní můžeme spolupracovat, abychom konali Jeho vůli.“

Ze všech d'áblů ten, který nejvíc chytá lidi a brání jim být šťastnými, je ten, který se jmenuje „co mohlo být a nebylo.“ Minulost je v Božím milosrdenství a budoucnost leží v rukou Jeho prozřetelnosti.

Jen přítomnost je v našich rukou.

(podle FB)

Apoštol Petr – muž dynamické povahy

Jméno Petr obvykle spojujeme s významem skála. Vnímáme ho jako obrazné vyjádření osoby, která je sama silná, stálá, pevná, a tak je oporou i pro druhé.

Původ jména Petr židovská tradice nezná. Ani v řeckém světě v předkřesťanském období toto jméno neexistovalo. Poprvé ho dostal galilejský rybář. Šimon, syn Jonášův z městečka Betsaida. Bylo to už při jeho prvním setkání s Ježíšem, jak to popisuje svědek události evangelista sv. Jan (srov. Jan 1,40-42). Tuto změnu jména Pán Ježíš potvrdil i později v Cesarei Filipově během posledního roku svého veřejného působení. Tehdy k němu přidal i příslib primátu v jeho Církvi a pověření, aby byl Petr skálou a oporou ve víře pro celé společenství těch, kteří v něho uvěří (srov. Mt 16,13-20).

Zřejmě každý zná Pánova slova, jejichž adresátem byl právě Petr: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.“ (Mt 16,18)

Nepochopitelná Ježíšova volba

Skutečnost, že aramejská forma tohoto jména byla přeložena a do historie se zapsala jeho řecká forma, jednoznačně potvrzuje, že to nebylo obyčejné vlastní jméno. Vždyť vlastní jména se nepřekládají. Ne mohlo se však jednat o vyjádření Petrova charakteru. Dá se mu porozumět pouze na základě tajemství. Šimon Petr se z povolání Ježíšem stává tím, čím není skrze své „tělo a krev“. Těmito slovy přislubuje Ježíš Šimonovi nejvyšší úřad v Církvi. Nové Šimonovo jméno bude skála (aram. Kéfa, ř. Pé-tros), Petr. Je to jméno úřadu, který má Šimon zastávat v budoucí, Kristem založené Církvi.

Mohli bychom mít pokušení myslet si, že Petr si tento příslib zasloužil, že to byly jeho přirozené osobnostní kvality, které ho předurčovaly k takovému

úkolů. Takové vysvětlení je však v protikladu s tím, co o něm víme z evangelií. Petr nedostal prvenství mezi apoštoly proto, že by byl povolán jako první. Není to ani proto, že by byl nejstarší nebo morální a charakterově zcela bezvadný. Žádnými lidskými kategoriemi se nedá vyjádřit to, co byla zcela svobodná, i když tajemná Ježíšova volba.

Petrův zápas se sebou samým

Když jsem studoval v Římě, často jsem chodíval do Baziliky sv. Petra. Jako kněz jsem tam i několikrát týdně časně ráno slavil mši svatou u některého oltáře. Tak jsem poznal do detailů celou baziliku i spoustu jejích oltářů. Na jednom z nich je mozaiková reprodukce barokního obrazu, na kterém je scéna bouře na Galilejském jezeře a topící se Petr, který natahuje ruce k Ježíši, aby se zachránil. Tento obraz mě vždy podněcoval uvažovat nad touto událostí.

Ježíš nechává apoštoly, aby se sami přeplavili na druhý břeh po zázračném nasycení zástupů. Sám odejde modlit se na horu. Zatímco on se celou noc modlí, apoštolové zápasí se silným větrem a jejich loďka je zmítaná vlnami rozbouřeného jezera. Nad ránem se k nim přibližuje Ježíš kráčeje po hladině. Toto v nich vyvolává spíše nový zmatek a úzkost.

Touha být u Ježíše

V této situaci se projevuje Petrova povaha. Je iniciativní, vždy připravený mluvit jako první, štědrý a pečlivý v reakci na Ježíšovy žádosti. Protože apoštolové si nejsou jistí, zda je to Pán, Petr si ptá znamení: „Pane, jestli jsi to ty, přikáž, abych přišel k tobě po vodě“ (Mt 14,28).

Petr je upřímně připoután k Ježíši, snaží se být s ním ve všech okolnostech a posílit toto pouto. A skutečně, Ježíš souhlasí a Petr hned s entuziasmem vykročí z loďky a začne kráčet po jezeře, dokud nezacítí sílu větru a neuvědomí si zvláštnost a nebezpečnost situace a začíná se topit. Křičí na Ježíše, aby ho zachránil, a natáhne k němu své ruce. Ježíš ho zachytí a Petr slyší výčitku: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“ (Mt 14,31). Ježíš mu tedy jasně říká, že se začal topit proto, že mu chyběla víra, nebyl ještě pevně skrze víru sjednocený s ním. Petr se v této události, jakož i v jiných, které Písmo zmiňuje, ukazuje jako člověk, který potřebuje obrácení.

Cesta od soběstačnosti k víře v Ježíše

Petrova štědrost, ochota, pohotovost reagovat je evidentní. Často je obrácení chápáno jako přechod z povrchního a skoupého života víry k živé a štědré víře. Takové obrácení Petr nepotřeboval. Naopak, jeho obrácení muselo spočívat paradoxně na zřeknutí se své štědrosti a velkodušnosti, aby svůj život mohl definitivně a bez váhání založit na víře v Ježíše a na Boží milosti. Toto je obrácení, na které jsme pozváni všichni, a které musíme vždy znovu opakovat. Pro Petra tedy obrácení nebylo tak bleskové jako pro Pavla, ale bylo postupné a pomalé.

Krásným vyjádřením a ovocem tohoto jeho postupného obrácení jsou slova samotného apoštola v jeho prvním dopise: „Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, neboť 'Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným'. Pokorně se proto skloňte pod mocnou rukou Boží, a on vás povýší, až k tomu přijde čas. 'Na něj hod'te všechnu svou starost,' vždyť jemu na vás záleží.“ (1 Pt 5,5 - 7).

(podle KN)

Apoštol Pavel – muž tří kultur

Uplynulo už několik let, co jsme slavili rok sv. Pavla. Konec června nám však každoročně dává příležitost opět na něj pohledět. Apoštol Pavel stojí před námi jako příklad úplného odevzdání se Pánu a jeho Církvi; jako příklad velké otevřenosti a univerzálnosti.

Někdo definoval Pavla jako „muže tří kultur“, berouce v úvahu jeho židovskou povahu, jeho řecký jazyk a jeho privilegium římského občana, jak to potvrzuje jméno latinského původu.

Papež Benedikt XVI. během zmíněného Roku sv. Pavla řekl v jedné ze svých katechezí, že vztah mezi Pavlem a zmrtvýchvstalým Kristem se stal tak hlubokým, že Pavel mohl říci, že Kristus byl celým jeho žitím, a to až do té míry, že smrt jako způsob setkání s ním by se stala pro něho ziskem: „Pro mě žít je Kristus a zemřít zisk“ (Ef 1,21).

Okouzlen Kristem

Pavel neměl strach ze smrti, spíše naopak – tato je pro něho celkovým bytím s Kristem. Pavel neměl v úmyslu znevažovat život, pochopil však, že pro něho život už neměl víc jiný smysl a nepřechovával v sobě jinou touhu než tu, aby se setkal s Kristem. Podobně jako během závodu na stadionu, namáhal se proto, aby mohl navždy zůstat s ním. Zmrtvýchvstalý se stal pro něj počátkem a závěrem jeho existence, cílem a motivem jeho vlastního životního zápasu. Pouze starost o zrání ve víře těch, které evangelizoval, a péče o všechny církevní obce, které založil, ho zdržovaly v běhu ke svému jedinému Pánu.

Sjednocený s Kristem

Apoštol Pavel se omezil jen na jedinou věc, a to získat si toho, kdo si jeho samého získal již dříve (srov. Flp 3,12). Žít pro Krista a žít pro druhé se pro sv. Pavla stává programem jeho života. Sjednocení s Kristem ho vnitřně naplňovalo velkou svobodou.

Na druhém místě je jistota, že Kristus je se mnou. Skutečnost, že v Kristu budoucí svět již začal, je zároveň jistotou naší naděje. Budoucnost není tmou, ve které se nikdo nedokáže orientovat. Bez Krista je i dnes svět a jeho budoucnost tmou, což se často projevuje strachem z budoucnosti. Křesťan však ví, že světlo Krista je silnější, a pro to žije v naději. Tato naděje není nejasnou nadějí, ale takovou, která poskytuje jistotu a odvahu čelit budoucnosti.

Obdarován Kristem

A nakonec třetí postoj. Soudce, který se opět vrátí – Soudce a zároveň Spasitel – nás pozval angažovat se v tomto světě. Daroval nám své talenty. Proto naším třetím postojem je postoj zodpovědnosti za svět, za bratry a sestry v Kristu. Máme talenty, jsme pozváni tak pracovat, aby se tento svět otevřel pro Krista, aby se obnovil. Když však pracujeme zodpovědně ve vědomí, že Bůh je opravdovým soudcem, můžeme si zároveň být i jisti, že tento soudce je dobrý. Známe jeho tvář, tvář Krista ukřižovaného pro nás, tvář Zmrtvýchvstalého. Proto si můžeme být jisti jeho dobrotou a jít dopředu s velkou odvahou.

Pavlova bohatá nauka o posledních věcech, která spojuje to „již“ v Kristově vzkříšení s tím „ještě ne“ v našem životě na tomto světě, se odráží v jeho slovech „v naději jsme spaseni“ (Řím 8, 24) a dodává, že totéž radostné očekávání Pánova návratu a naplnění Otcova spásonosného plánu je přítomno ve starověké křesťanské modlitbě, kterou apoštol Pavel uzavírá svůj První list Korint'ánům: „Maranatha! Přijď, Pane Ježíši!“ Právě s ní se uzavírá i poslední kniha Písma svatého – Apokalypsa. Umíme se takto modlit i my? Zajisté je v dnešním světě velmi obtížné modlit se takto upřímně za to, aby tento svět pominul, aby přišel nový Jeruzalém, aby přišel poslední soud a Soudce – Kristus.

Jistě nechceme, aby nyní přišel konec světa. Avšak na druhé straně chceme, aby tento nespravedlivý svět skončil.

Obnoven Kristem

Asi každý člověk touží, aby se svět podstatně změnil, aby v něm zavládla civilizace lásky, aby nastal ve světě čas spravedlnosti, pokoje, bez násilí a hladu. Tohle všechno chceme. Jak se to však může udát bez Kristovy přítomnosti? Bez Kristovy přítomnosti se svět nikdy nestane spravedlivým a skutečně obnoveným. A proto je třeba, abychom s velkou naléhavostí vzhledem k událostem našich dob z hloubky srdce zvolali: Přijď, Pane! Přijď tvým způsobem; způsoby, které ty poznáš. Přijď tam, kde je nespravedlnost a násilí. Přijď do uprchlických táborů na Blízkém východě i v oblasti Středozemního moře, přijď do všech částí světa. Přijď tam, kde panují drogy. Přijď také k těm bohatým, kteří na tebe zapomněli a žijí jen pro sebe samé. Přijď tam, kde tě ještě neznají. Přijď svým způsobem do dnešního světa a obnov ho. Přijď i do našich srdcí, přijď a obnov náš život, abychom se my sami mohli stát Božím světlem, tvou přítomností.

(podle KN)

Příhoda starého hříšníka Petra

Z Kurdistánu píše jeden zpravodaj:

„Tato modlitba se stává naší hlavní pobožností. Téměř každý medailonek udělá zázrak a trvalo by velmi dlouho, kdybych o každém chtěl mluvit.

Moji žáci se nyní věrně modlí každý večer své tři Zdrávasy, jak jsem jim to nařídil před naším rozchodem po svatém růženci. Většina rodin uchovává s úctou obraz Naší Paní tří Zdravasů a vzývá ji ve všech zkouškách.

Jedna věc je zde pozoruhodná. Moji chudí vesničané, kteří tak těžko přijímají každou novou pobožnost, nemají s touto žádné potíže. Stačí jim ji jen správně vysvětlit. Zdá se, jako kdyby

měla v sobě neodolatelnou sílu, tak zázračně ovlivňuje duše.

To, co přivedlo mé farníky, aby se stali navždy věrnými Naší Paní tří Zdravasů, byl velký zázrak, kterého jsme se stali očitými svědky. Týkal se jednoho starce naší farnosti.

Věkem vysílený stařec Petr, již skoro stoletý, byl pohromou naší farnosti pro svou bezbožnost a zločiny. Marné byly všechny pokusy o jeho obrácení. Jeho ďábelská zvrácenost vyčerpala trpělivost mnoha kněží přede mnou i moji. Osmdesát let byl Petr zbojníkem, vrahem, nemravou, nezastavil se před žádným zločinem. Jeho bezbožnost ústila až do šílenství. Stál už nad hrobem, přece však dále pokračoval v ohavnostech svého mládí.

Vysmíval se z náboženství, urážel kněze, kazil nevinné, učil mladé zlému, chlubil se svými zvrácenými činy a nevynechal žádnou příležitost, aby šířil zlo.

Když se k nám dostala pobožnost tří Zdravas, Maria..., tento bezbožník ji uvítal sarkasticky a s výsměchem podle svého zvyku.

V květnu mu však spravedlivý Bůh dal o sobě vědět. Petr vážně onemocněl. Jak se však k němu přiblížit a mluvit mu o věčnosti?! Sáhł jsem proto k prostředku, který jediný se mi zdál účinný: nověna k Naší Paní tří Zdravasů, před jejím velkým a krásným obrazem, který jste mi kdysi poslali a který je okrasou našeho kostela. Potom jsem tajně položil medailonek Panny Marie pod jeho polštář a čekal jsem. Tři dny nato mě nemocný zavolal. Vyzpovídal se a hořce plakal. Tímto zázrakem mu však naše dobrá Matka udělila i zdraví těla. Dnes je tento starý hříšník povzbuzením pro všechny. Často ho vidáme, jak klečí před obrazem Naší Paní, které vděčí (abych použil jeho vlastní slova) za zemi i za nebe.

(podle Tri anjelské pozdravenia)

Svatá zpověď' pro rodiče prvopřijímajících dětí

Kněz ve farnosti by měl jedno ze setkání s rodiči prvopřijímajících dětí věnovat přípravě na svátost smíření. Jde o vhodnou příležitost, aby si i někteří rodiče uspořádali rodinný život a objevili duchovní bohatství svátosti.

Vážená redakce,

před slavností prvního svatého přijímání přicházeli ke svaté zpovědi rodiče prvopřijímajících dětí. Někteří z nich však nechodí ani na nedělní bohoslužby. Má kněz právo odmítnout udělit jim rozhřešení? Jaké podmínky je třeba splnit, aby věřící mohl přistoupit ke svátosti smíření? Zároveň by mě zajímalo, zda kněz během vysluhování svátosti smíření musí mít stolu. Děkuji.

Jarmila

Milá Jarmilo,

tak jako lékař, který ošetřuje lidské tělo, musí jemně a citlivě přistupovat k pacientovi, podobně i kněz, který má před sebou hříšnou duši, měl by jemně a s důvěrou přistupovat k penitentovi. Každý pacient počítá s podstoupením jisté bolesti, tak je to i se zpovídajícím se, který se chce duchovně uzdravit. Klíčová

je motivace, se kterou člověk přistupuje ke svátosti pokání. Nejde-li mu o pokání a uzdravení, bude ho vyrušovat každý poctivý a upřímný přístup kněze, i kdyby byl citlivý a empatický. Takový kněz respektuje jedinečnost a osobnost věřícího, ale i své svědomí, neboť před Bohem a Církví je zodpovědný za vysloužení svátosti.

Při příležitosti prvního svátého přijímání dětí přicházejí ke svatě zpovědi i jejich rodiče. Může se však stát, že žijí v nesvátošném manželství nebo ve volném vztahu. Kněz by měl proto jedno ze setkání s rodiči v dostatečném předstihu před slavností prvního svátého přijímání věnovat svátosti manželství, poukázat na východiska z neregulérního partnerského vztahu. Je třeba objasnit překážky, které brání přijetí svátosti těm, co zanechali svátostné manželství a žijí v novém svazku. Tato nemožnost se váže na neschopnost upřímné lítosti, se kterou souvisí změna životního stylu. Platí to nejen v požadavku uspořádat si manželský a rodinný život, ale i pravidelné se účastnit nedělních bohoslužeb a podobné. Lítost, která zahrnuje snahu o změnu hříšného stavu, je základní podmínkou, aby se mohlo přistoupit ke svátosti smíření. To může duchovní otec vysvětlit na dalším setkání s rodiči, které věnuje svátosti pokání. Nejen pastoračně moudré, ale přímo nezbytné je, aby kněz tato delikátní a vážná témata probíral připravený, měl na to dostatečný časový prostor a klid, a ne den před slavností ve zpovědnici, před kterou čekají někdy netrpělivě další věřící rodiče prvopřijímajících dětí. V této souvislosti je třeba také říci, že prvořadý prostředek duchovní léčby je milosrdenství Pána Ježíše. V jeho životě vidíme, že Boží láska se projevila v jisté náročnosti, a když to bylo nezbytné, i v přísnosti.

Při řádném vysluhování svátosti pokání má kněz štolu, která je znakem duchovní moci přijaté od Boha.

Povzbuzuji vás, milá Jarmilo, i všechny ostatní včetně sebe, abychom svatou zpověď vnímali jako jedinečný dar Božího milosrdenství, pramen uzdravení a nové síly. Tyto dary nám může dát pouze Bůh prostřednictvím své Církve a svátosti. Svým spolubratrům zpovědníkům přeji, abychom pamatovali na slova sv. Jana Zlatoústého: „Kněží dostali moc, jakou Bůh nedal ani andělům, ani archandělům... A proto cokoliv kněží konají na zemi, Bůh potvrzuje v nebi“

(KKC 983). Ať nás tato skutečnost vede k velké odpovědnosti, horlivosti, milosrdenství a vděčnosti při vysluhování svátosti smíření.

(podle KN)

Rodiče by neměli nechat mladé bydlet bez sňatku

Ačkoli je to dnes v módě, společné bydlení mladých lidí před manželstvím je obtížně hříšný stav. Ale hřích mají i rodiče, kteří jsou k tomuto stavu svých dětí lhostejní.

*Vážená redakce,
mají rodiče, kteří přistupují každou neděli k Eucharistii, také hřích, když jejich děti bydlí pod jejich střechou v hříchu s partnerem několik let?*

Ota

Vážený pane Oto,

soužití mladých lidí před manželstvím je opravdu palčivým problémem. Bohužel musíme konstatovat, že i křesťanští rodiče společné bydlení mladých před manželstvím a nejednou v jejich vlastním bytě. Zatímco kdysi se to považovalo pro křesťana za nepřijatelné, v současnosti to nejednou samotní křesťané odbudou jednoduchým: „dnes je jiná doba“.

Společné bydlení mladých lidí před manželstvím je obtížně hříšný stav. Co to znamená? Hříšným může být nejen skutek, ale také stav člověka, který žije ve stavu hříchu, v tomto případě v takzvané blízké a trvalé příležitosti k těžkému hříchu. To je stav mladých lidí žijících spolu před uzavřením manželství, i kdyby si řekli, že oni žít intimně nebudou. Zkušenost je však taková, že ve velké většině případů jde o skutečné intimní soužití na způsob manželů, ale ještě

před uzavřením manželství. Když se tedy vrátíme k původnímu konstatování, příčinu dnešního stavu vidíme i v tom, že svého času, když tento fenomén nebyl ani zdaleka tak rozšířený, ti, kteří neměli mlčet, mlčeli. Křesťanští rodiče jsou povinni v rámci morální výchovy svých dětí předávat jim zásady křesťanské morálky, což mimo jiné znamená napomínat, jsou-li některé způsoby jejich chování nemorální, a bránit jim v hříchu, nakoľik je to možné. Toto je jedna z hlavních zodpovědností za děti, kterou mají rodiče před Bohem. Každé z takových napomenutí má předcházet modlitba, aby Boží milost připravila srdce jejich dítěte k jeho přijetí.

Pokud rodiče při těžkém hříchu svých dětí mlčí, nejen že zanedbávají svou vážnou povinnost, ale dopouštějí se pohoršení. Pohoršení je činnost, která svou povahou směřuje ke svádění ke zlému. To může být nejen radou a aktivním naváděním na hřích, ale i mlčením a souhlasem s hříchem, poskytnutím prostoru hříšníkovi na jeho hřích, neprokázáním v hříšném jednání, je-li to možné, a podobně. Někdy jde u rodičů o slabost, jindy, a to je mnohem vážnější, o mravní lhostejnost.

Samozřejmě, v případě dospělých dětí je výchovná funkce rodičů omezená, protože děti nesou už na vlastních bedrech zodpovědnost za svůj život. Ve skutečnosti těžko mohou rodiče svým dospělým dětem zabránit, pokud se rozhodnou pro předmanželský život mimo domov. Jiná je však situace, pokud se tak učiní přímo v rodičovském domě.

Předmanželské soužití mladých lidí je těžkým proviněním, a proto i souhlas, nenapomenutí nebo poskytnutí prostoru je z objektivního hlediska stejného druhu. Subjektivně, tedy u konkrétního člověka samozřejmě do skutku vstupuje i jeho vědomost o závažnosti jednání. Nesprávnost předmanželského soužití patří k věcem, které byly svého času každému, kdo pocházel z křesťanské rodiny, jasné a známé. Jak je to dnes, těžko odhadnout.

Jedna rovina problému spočívá tedy v takzvaném negativním pohoršení, protože ne natolik v tom, co rodiče dělají, ale v tom, co by měli dělat, a nedělají. Druhá část spočívá v povinnosti napomenutí. Pán Ježíš nám zanechal až překvapivě konkrétní návod na takzvané bratrské napomenutí v Matoušově evangeliu (18,15-17). Už jen z detailnosti evangelního usměrnění můžeme usuzovat, že jde o vážnou věc, velmi konkrétní projev lásky k bližnímu. Bratrské napomenutí je poučení bližního o nějaké chybě s cílem zbavit ho tohoto zla. Pokud jde o vážnou věc ve vztahu k bližním, o co víc, pokud tím „bližním“ je vlastní dítě.

Je to povinnost, která vyplývá z velké zodpovědnosti, kterou mají rodiče za své dítě před Bohem.

V praxi se nejednou setkáváme s tím, že i mladí, kteří dostali autentickou křesťanskou výchovu, se vyberou vlastní cestou a rodiče jakoby neměli žádný dopad na jejich současný život. Ten dosah, a velmi účinný, je zejména skrze modlitbu a láskyplnou „rezervovanou přítomnost“ i v životě již dospělého dítěte, která se nevyklučuje s projevením nesouhlasu s nemravným jednáním.

Rodiče, kteří by však dali i jen tichý souhlas a poskytli by prostor pro společné bydlení mladých před manželstvím, dopouštějí se hříchu, respektive žijí ve stavu hříchu, pokud neudělají nic pro změnu této situace. Závažnost jejich konkrétního provinění je však těžko obecně odhadnout, protože vážnou roli tam sehrává reálné vědomí o objektivně velké závažnosti provinění.

(podle KN)

Když jste si mysleli, že jsem se nedíval...

1. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, že jste si pověsili můj první výkres na ledničku a hned jsem chtěl nakreslit další.

2. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, že jste krmili toulavou kočku, a pochopil jsem, že je dobré být dobrým ke zvířatům.

3. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, že jste mi upekli můj oblíbený koláč, a pochopil jsem, že i malé věci mohou mít v životě zvláštní význam.

4. Když jste si mysleli, že se nedívám, slyšel jsem, že jste

se modlili, a pochopil jsem, že existuje Bůh, s nímž mohu vždy mluvit, a učil jsem se mu důvěřovat.

5. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, jak jste připravili jídlo pro nemocného známého, a pochopil jsem, že všichni si potřebujeme navzájem pomáhat a starat se o sebe.

6. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, že věnujete svůj čas a peníze na pomoc lidem, kteří nic nemají, a pochopil jsem, že ti, kdo něco mají, by měli pomáhat těm, kdo nic nemají.

7. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, že se staráte o náš dům a o všechno v něm, a pochopil jsem, že bychom se měli starat o to, co je nám dáno a je nám drahé.

8. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, jak se stavíte ke svých povinnostech, a to i tehdy, když jste se necítili dobře, a pochopil jsem, že až vyrostu, budu muset být zodpovědný.

9. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, viděl jsem, jak vám tekly z očí slzy, a pochopil jsem, že někdy mohou věci způsobovat bolest a že je normální plakat.

10. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, naučil jsem se většinu životních lekcí, které potřebuji vědět, abych až vyrostu, byl dobrým člověkem.

11. Když jste si mysleli, že jsem se nedíval, díval jsem se na vás a chtěl jsem říct: „Mami, tati, děkuji vám za všechno, co jsem viděl, i když jste si mysleli, že jsem se nedíval!“

(podle FB)

Přived'te své děti do kostela!!!

I když leží na zemi, je to pravděpodobně proto, že si potřebují hrát nebo chtějí dudlík, aby zůstaly v klidu.

I když se na konci bohoslužby budete celou dobu houpat ze strany na stranu a držet je v náručí.

I když je vaše dítě turbína nebo malý uragán.

Veźměte je na mši: ať vidí, jak se modlíte, a především ať vidí, jak zpíváte Boží chválu.

At' vidí, jak jdete ke knězi přijímat Eucharistii, pravděpodobně vás budou následovat a napodobovat... Pokud vás neuvidí dělat tyto věci a nenaučí se to od vás, od koho se to naučí?

Děti totiž do jisté míry naslouchají rodičům ušima, ale vždy je poslouchají očima...

Pokud je k tomu nepřivedete, svět je naučí, že to není priorita, ale jedna z mnoha možností.

Svět je bude odtahovat od Boha, bude je mást a mylně je informovat, že stačí být "dobrý", ale o jaké dobrotě svět mluví?

Ale buďte si jisti, že svět je nenaučí, kdo je pro ně Ježíš a že je živý ve Slově a v Chlebu života.

TO JE NĚCO, CO JE MŮŽETE NAUČIT JEN VY, TAKŽE VEZMĚTE SVÉ DĚTI DO KOSTELA!!!

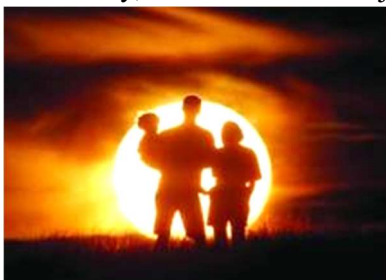
Modlitba za pokoj v rodině

Pane, původce všeho pokoje a prameni veškeré lásky, obrať laskavě svůj milosrdný pohled na naši rozdělenou rodinu. Smiluj se nad námi, ty, který toužíš po jednotě srdce a můžeš nám pomoci obnovit narušenou jednotu.

Ježíši, ty jsi byl v Nazaretě vroucně milujícím a poslušným Synem; uděl nám pro své zásluhy tuto milost.

Panno Maria, Ty jsi byla v Nazaretě manželkou a matkou velmi pokornou a něžnou, pro své zásluhy nám tuto milost uděl.

Svatý Josefe, v Nazaretě jsi byl manželem a otcem velmi dobrotivým a věrným; pro své zásluhy nám tuto milost uděl. Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému, Bohu, který byl, který je a který přijde, na věky věků. Amen.

Zadáno pro ženy

Když se utápíš v beznaději...

Svatá Rita z Cascie

Svatá Rita se narodila v roce 1381 v Itálii. Je známa jako patronka beznadějných případů. Ve svém životě musela čelit mnoha problémům, ale přesto vytrvala v modlitbě a lásce. Její svátek připadá na 22. května.

Čas od času můžeme v souvislosti s nějakou oblastí života propadnout beznaději. Možná jsme ztratili naději, že naše vzpurné dítě se někdy vrátí na správnou cestu, nebo nevěříme, že se nám podaří zlepšit svůj manželský vztah, zhubnout či překonat závislost, která nás ovládá.

Svatá Rita z Cascie je patronkou beznadějných případů, protože sama v životě velmi dobře znala zdánlivě beznadějně situace. Jako mladá dívka toužila vstoupit do kláštera, ale rodiče jí to nedovolili a trvali na tom, aby se provdala za zámožného muže. V manželství se ukázala jeho násilná povaha a Ritin stav vypadal beznadějně. Po osmnácti letech manželství Ritina manžela zabili. Později jí dva synové podlehli epidemii, což pro každou matku znamená beznadějnou ztrátu.

Když se Rita následně pokoušela vstoupit do augustiniánského řádu, nepřijali ji, protože byla vdova. Prožívala beznaděj pramenící z odmítnutí.

Potom se však v jejím životě stal zázrak: Ve snu se jí zjevil svatý Jan Křtitel, svatý Augustin a svatý Mikuláš z Tolentina a odvedli ji do augustiniánského kláštera. Když se Rita probudila, byla v klášterní kapli. Když tam za ní přišla matka představená, uznala, že jde o zázrak, a dovolila Ritě vstoupit do řádu, kde pak věrně sloužila až do smrti.

Učme se od svaté Rity, která neztrácela naději, i když téměř vše nasvědčovalo tomu, že se její touhy nesplní.

A Bůh, dárce naděje, ať vás naplní samou radostí i pokojem ve víře, abyste prospívali v naději s mocnou pomocí Ducha svatého. Pavel se omlouvá a nastiňuje program příštích cest.

Řím 15

*Drahá svatá Rito,
ty jsi u života čelila zklamáním,
ztrátám a zdánlivě beznadějným situacím.
Prosím, oroduj za mě,
abych vytrvala ve víře a naději,
když stojím tváří v tvář vlastním
problémům a překážkám
v tomto životě.*

Když se necítíš hezká

Možná ti už lezou krkem fráze typu „buď sama sebou“, „přijmi se“ či kompliment „jsi hezká“, pokud ho vidíš jen v motivační literatuře. Možná věty typu „každá žena je krásná“ považuješ jen za zdvořilé lži, které ti už nedokážou pohladit duši. Možná pochybuješ a možná ani nevíš, jakou moc coby žena máš.

Všimla sis, že v Bibli se nenacházejí konkrétnější popisy vzezření žen, které v ní vystupují? Tvůrci Písma ponechali na čtenářově fantazii, jak mohla vypadat například Ráchel, která „byla krásná i postavou i tváří“ (Gn 29,17); Betsabe, která „byla na pohled velmi pěkná“ (2 Sam 11, 2); nebo třeba Zuzana, která „byla velmi něžná a pěkného vzezření“ (Dan 13,31).

Proč žádné konkrétnější vykreslení očí, rysů obličeje, vlasů, postavy?

Možná proto, aby nebyl favorizován jeden typ ženy. Snad to byl Boží záměr na zdůraznění toho, že ženskou krásu nelze redukovat jen na určité fyzické atributy. Domnívám se, že taková Rebeka by v Boží optice byla „velmi pěkná zjevem“ (Gn 24,16) bez ohledu na to, či si ji představíš hubenější nebo plnoštíhlou; světlou či s tmavou pletí.

Krásná jako já

Je zajímavé dívat se, jak různí umělci již celá staletí znázorňují biblické hrdinky; v jakých různých podobách můžeš vidět například Juditu, při které „žasli všichni nad krásou její tváře“ (Jdt 10,23). Vsadím se, že při některých zobrazeních bys žasla jediné tak nad tím, co byli dotyční umělci schopni považovat za krásnou tvář. Ale možná právě o to jde. Lidé mají rozličný vkus. Co se líbí jednomu, druhého může nechat chladným či ho dokonce odpuzovat. Zřejmě bychom byli překvapeni, jak rozmanité představy by si různí lidé udělali pod popisem „velmi hezká žena“ (Gn 12,14), kterým je v Bibli charakterizována Sára.

Proto je rizikem hodnotit samu sebe jen na základě hodnocení jiných lidí. Tím nemyslím jen ty, které si vyslechněš do očí či za zády. I různé žebříčky údajně nejkrásnějších žen světa, preferování některých typů žen ve filmech, v televizi či na molech nebo třeba reakce na tvé vrstevnice mohou v tobě vyvolat pokušení srovnávat se s nimi; zkoušet samu sebe zařadit do nějaké pomyslné hierarchie krásy.

Jako kdybychom krásu museli silou-mocí vtěsnat do nějakého vzorce, do jednoho typu ženy. Jako kdybychom silou-mocí museli rozhodnout, zda jsou nejkrásnější pampelišky, kopretiny nebo fialky – a ignorovali, že každá květina přispívá ke kráse louky.

Jako kdybychom si nemohli osvojit motto, co kolovalo po internetu: Nejsem krásná jako ty. Jsem krásná jako já.

A myslet to vážně.

Mocná a jemná

Bez ohledu na to, jaké ženy jsou považovány za krásné obecně nebo u někoho konkrétního, na kom ti záleží – pro tebe by mělo být klíčové to, jak se na tebe dívá Bůh. Jsi schopna uvěřit, že by i o tobě platila slova „sám král zatoužil po tvé kráse“ (Ž 45,12)? Že si při pohledu na tebe Pán říká: „Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak spanilá“ (Pís 1,15)? Že „ženskost, která je mocná a jemná,

divoká a přitažlivá“, a touhu „být milovaná, mít nenahraditelnou roli ve velkolepém dobrodružství a odhalovat svou krásu“ (jak to píše Stasi Eldredgeová) do tebe vložil on?

Často se začínáme trápit nad svým vzezřením právě tehdy, když zapomínáme na přikázání (radu, první bod z návodu na šťastný život) „nebudeš mít jiné bohy kromě mne“ (Ex 20,3). I názory jiných se mohou stát tvým „bohem“, který úspěšně vládne (a ničí) tam, kde by měla trůnit uzdravující Boží slova. Mají ti, kteří ti ublížili (slovy, skutky, lhostejností) lepší vkus než Bůh? Mají větší právo než Pán říkat ti o tom, jak vypadáš či jak bys měla vypadat? Opravdu si myslíš, že i ty sama se svými sebelitostivými a odsuzujícími myšlenkami o svém těle máš správnější pohled než Stvořitel, který ženu označil za své nejkrásnější stvoření?

Co všechno bys dokázala

Jason Evert to shrnul: „Pokud Bůh říká: ‚Jsi krásná,‘ ďábel chce, aby sis myslěla: ‚Nejsem krásná.‘“

Zajímavě to pojímají manželé John a Stasi Eldredgeovi. Ti popisují Boha jako Milence, který bojuje o svou krásku (o tebe). A ještě je tu ďábel, který se snaží dělat všechno pro to, aby tě jako ženu zničil; aby tě přesvědčil o rituální nedůležitosti, neschopnosti; o tom, že nemáš krásu, kterou bys mohla světu odhalit – a že jsi na vině a že si to zasloužíš.

V tomto kontextu však všechno změní zjištění, že všechny útoky na tvou krásu, sebevědomí a sebeúctu se udály „právě proto, že jste nádherná. Vy jste tou největší hrozbou pro království tmy, protože jen vy dokážete přinášet jediné Boží slávu tomuto světu. Jste nenáviděná pro svou krásu a sílu“.

Naučíš-li se každé zranění, které se ti pro tvůj vzhled dostalo, chápat jako útoky ďábla, který se bojí, co všechno bys dokázala, kdyby sis uvědomila moc své krásy, určitě to po čase zvětší tvé sebevědomí.

„Jsi obrazem nebe na zemi,“ ujišťuje Jason Evert. „Jestli si toto zapamatuješ, jak to ovlivní způsob, jakým se vnímáš, a způsob, jakým chceš, aby muži vnímali tebe?“

Zbývají tedy jen tři otázky: Věříš tomu?

Chceš si o sobě myslet to, co si myslí Bůh, nebo to, čím tě pokouší ďábel?

A (slovy Jasona Everta) „jak použiješ svou krásu“?

(podle KN)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostali bychom moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Vyhrazeno pro matky: držte otce od těla

Dostal jsem dopis od jedné matky ze severní Itálie a podle pravopisu předpokládám, že jde o vzdělanou ženu. V krátkosti: „...Nerozumím tomuto tlaku, aby se otcové vrátili do domácnosti. Kradete nám náš jediný prostor: domácnost a děti...“

Zbytek listu se nese víceméně v tomto tónu. Podobný útok jsem nečekal. Zdálo se mi, že vrátit otce zpět na jeho vlastní místo v rodině by mohlo matkám přijít vhod. Ale není tomu tak. Copak náš výklad společnosti předbíhá samotnou společnost? Ženy stále žijí s domácností „na ramenou“. Klasické, skutečné matky se bojí, že ztratí jedinou identitu, kterou si jsou jisté.

Kdo na to nejvíc doplatí, to jsou opět naše děti. Na jedné straně je zatěžují matky, které jsou příliš matkami a málo manželkami, a na druhé straně je zanedbávají otcové-neotcové.

V jednom rozhovoru, který jsem měl se známou herečkou - matkou, jsem si vyslechl toto: „Můj muž je nejhorší manžel, ale nejlepší táta!“

Kdybychom pokračovali v této úvaze, mohli bychom dospět k tomu, že buď existují praví manželé a falešní otcové, nebo praví otcové a falešní manželé.

Nevím, jestli někde na konci světa existují i praví manželé a praví otcové.

Já jdu proti proudu a jsem si jist, že další dopisy, které dostanu, budou mít jiný náboj. Není snadné být v souladu při výchově dětí. Život vzdaluje od sebe oba rodiče, a i když se rodina párkrát sejde, je pohlcena haldou banálních, ale nezbytných věcí, které vyžaduje chod rodiny. Zbývá stále méně času na to, abychom se vychovávali a abychom vychovávali.

Pokud se naruší dialog mezi manžely, jako první se z „agendy“ vytratí souhra ve výchově. Všichni vědí, že v takových situacích se máma utíká k utěšujícímu rozhovoru s dětmi a táta si prodlouží pracovní dobu mimo domov. V nejhorším případě se děti stanou důvodem jejich zápalných sporů.

Nechci být špatný, jen se pokouším ubránit svou zónu i mnohé matky, které mají jiný názor než ta, co mi poslala dopis. Jsem si téměř jist, že uvedená paní se nachází přesně v té situaci, kterou jsem popsal výše.

Opět zdůrazňuji, o čem jsem přesvědčen: bez otců nevyrostou harmonické a sebejisté děti, schopné čelit světu ve všech jeho podobách.

V současnosti jsou děti slabé, neboť jsou slabí otcové. Nemusím být prorokem ani Pascalem. I ten trhovník na rohu si myslí, že v roce dva tisíce se ženy nemohou zoufale přilepit k domácnosti a k dětem, jak se trosečníci přilepí ke kusu dřeva, plovoucího na hladině oceánu.

Svět nabízí ženám neslýchané příležitosti. Pokud je dnes někdo vystaven nebezpečí, je to muž, neschopný objevit svůj úkol a zbavit se závaží autoritativnosti.

Osm blahoslavenství uletěné matky

1. „Viděla jsem nové tričko D & G. Nádhera! Blahoslavení, kteří si ho mohou koupit!“
2. „Viděla jsem poslední model smart cabrio! Jak v pohádce! Kdybych ho tak mohla řídit!“

3. „Blahoslavení svobodní! Děti sice mohou být krásné, manželé sympatičtí, tcháni bohatí a švagrové zábavní, ale jen si představ, jak jsme byli šťastní, když jsme byli svobodní!“
4. „Na Zahradnické jsem našla wellness centrum, které je jak stvořené pro mne. Je tam všechno: kadeřnictví, homeopatická ambulance, věštírna, sauna, vizážista... Blahoslavení jsou ti, co bývají na Zahradnické!“
5. „Jaká nuda v neděli! Kam mám jít? Co mám dělat? V poledne jsem ještě v posteli. Žádná přítelkyně, přátelé... Blahoslavení ti, co pracují i v neděli!“
6. „Zítřka mám narozeniny. Prokletý den! Nepřipomínejte mi můj věk! Kdo vymyslel stáří, kruhy pod očima, vrásky, tuk na bocích, křečové žíly? Blahoslavení obyvatelé Afriky, kteří ještě nezavedli matriku!“
7. Můj otec mi leze na nervy. Chce, abych se usadila. Co by ještě chtěl? Mám práci, mám byt. O co mu jde, Metuzalémovi? Blahoslavení sirotci.
8. Opravdu podám výpověď a půjdu dělat animátorku do letních středisek. Umím cizí řeči, jsem ještě přitažlivá, pokud ne přímo hezká. Mám dobré komunikační schopnosti. Představ si to! 365 dní v roce zábava, hry, plavání, sport, hudební večery, bláznivé noci! Úžasné!!

10. „Hallelu-Jah“ (Aleluja) - „Chvalte Pána!“

Úžasná slova, která **zvedají na nohy miliony lidí už tisíce let**. Neztratila na síle a upřímným lidem se při jejich zvolání stále zachvěje srdce velkou láskou.

„Hallelu-Jah“ (Aleluja) - „Chvalte Pána!“

Tak zněla výzva k modlitbě na slavnostních shromážděních izraelské pospolitosti, a tak plesá i dnešní Boží lid, když cítí v srdci radost a chce se opět přiblížit k Bohu.

V každé chvíli máme být na úrovni

Jeden nešťastný člověk přišel do kostela a tam začal vyčítat Pánu mnohé věci. Byl velmi rozrušený a křikem si chtěl vyprosít obrat v podnikání. Když už to bylo nesnesitelné, přišel k němu neznámý člověk a řekl mu:

„Příteli, nekřičte. Pán vás slyší, i když mluvíte tiše. A zdá se mi, že po dobrém dosáhnete od něj víc.“

Stále žonglujeme se stejnými city?

Bolest, hřích, láska, pokoj, radost, smutek, štěstí, ... **to vše tvoří doprovod člověka od jeho narození.** Lidé všech dob jimi žonglují ve svých srdcích a stále se ptají, jak se s nimi mají vyrovnat.

Odpovědi mohou být velmi tragické, ale mohou směřovat i k Bohu. Vzkaz od něj se dá vycítit. Bůh dává řešení na životní situace svých dětí. A člověk cítí uklidnění, pohlazení, výtku...

Slova už pak jen dokážou tyto city zaodít.

Žalmy – modlitba shromáždění

Od dob Davida až do příchodu Mesiáše se modlitba stále prohlubuje. **Vlivem Ducha Svatého vznikají Chvály (Žalmy).** Člověk v nejrůznějších situacích otevírá své nitro a křičí, volá, zpívá k Pánu.

A tak vzniká chvalozpěv, potom žalozpěv, díkůvzdání, prosba, královský či poutní zpěv, rozjímání, sborové volání... **Ale verše jsou vždy proniknuty chválou na Boha – proto se jmenují Chvály.**

Co může být krásnějšího, než když lid společně chválí Pána a chce žít podle jeho zákonů? **Hovoříme-li o posvátném čase, tak toto je ten čas.**

Tajemství žalmů

Bud'me trochu romantičtí... Na Písmo se dá dívat i takto: „Je to krásná hora, ze které tečou potůčky a stékají do nádherného jezera.“ Těmito potůčky jsou různé formy modlitby, které stékají k osobě Ježíše Krista.

Tajemství žalmů spočívá v tom, že nás usměrňují na Ježíše – Božího Syna, pro kterého je to zde všechno stvořeno.

Nejkrásnější z nás

Abychom našli energii pro naši modlitbu a život, musíme si říci – zkusit se zamyslet, jaký byl Ježíš. **Bůh si jednou „vzal na sebe“ lidské tělo**, a tak v Palestině stál před očima obyčejných lidí **nádherný Ježíš**.

Měl krásnou tvář, nádherné vlasy, přímý pohled, srdečný úsměv. Choval se nenuceně a uvolněně. Mluvil klidně a se šarmem. Všechno v něm bylo přirozené a opravdové. Vyvěral z něj **úžasný pokoj a jas a šířil to i kolem sebe**.

Světlo našich očí

Kouzlo Ježíšovy osobnosti pramenilo z jeho nitra. Byl statečný, čestný, čistý, svatý,... Svou srdečností, veselostí a přímostí si získával srdce lidí. Dával jim zakusit zvláštní radost ze života.

Nohama žil na zemi – v realitě, ale srdce bylo u Otce – v nebi. Velmi často si s ním povídal.

Před rozhodujícími chvílemi svého poslání se vždy modlil. Tak to bylo při křtu, při výběru apoštolů, před zázraky, při proměnění, ve večeřadle při ustanovení Eucharistie, před umučením, před smrtí...

Naučil nás synovskou modlitbu k Bohu

Když jeho učedníci viděli, jak mluví s Bohem, poprosili ho: **„Pane, nauč nás modlit se!“** (Lk 11,1) A Ježíš to s radostí dělá. Naučil nás nádhernou modlitbu „Otče náš“. Přiblížme si ji trochu.

„Otče náš, který jsi na nebesích“ - tato slova říkají, že my lidé máme společného Otce, který je na nebesích, i to, že se Ježíš zařadil mezi nás, lidi.

„Posvět' se jméno tvé, přijď' království tvé“ - znamená zažeh svatostí každý hřích, aby přišlo mezi nás tvé království pokoje a lásky.

„Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“

- jde o prosbu, aby se v nás i mezi námi naplnila jeho vůle lásky. Tehdy bude všechno v pořádku.

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes“ -

prosíme Otce o to, aby nám dal to, co potřebujeme pro život – chléb a jiná dobra.

„A odpusť nám naše viny, jako i my od-

pouštíme našim viníkům“ - abychom měli radost z dober, o které jsme prosili, potřebujeme mít čisté svědomí. Zde prosíme o odpuštění vin, což se také stane, pokud my odpustíme. Jen tehdy můžeme říci v pokoji Otče náš.

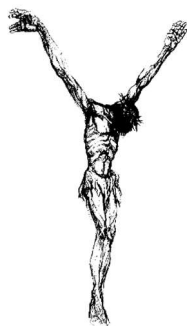
„A neuved' nás do pokušení, ale zbav nás Zlého“ - nakonec je zde vroucí prosba o pomoc, abychom odolali pokušením a aby naše srdce neovládala zloba.

Otče náš

V prvních staletích křesťanství byla modlitba Otče náš **součástí tajemství víry, které katecheta předával katechumenům jen krátce před křtem.**

A ti s napětím i s radostí očekávali chvíli, kdy po křtu mohli zvednout ruce k nebi a zvolat: „Otče!“ S takovou radostí to mohly udělat jen znovuzrozené Boží děti.

Když je nejhůř

Co nás Ježíš nejlépe naučil, je, **jak se má syn, Boží dítě chovat k Otci.** Byl nám vzorem i v těch nejtěžších chvílích.

Pamatujete, jak to bylo v Getsemanské zahradě? Apoštolové usnuli a on zůstal bez lidské opory. Viděl hrůzu, která ho čeká. Úzkostlivě říká Otci: „Abba, Otče! Tobě je všechno možné. Vezmi ode mě tento kalich. Ale ne co já chci, ale co ty.“ (srov. Mk 14, 36)

Lásku k Otci měl i v závěru života na kříži: **„Otče, do tvých rukou poručím svého ducha.“** (srov. Lk 23, 46)

Nabídl se otci, že půjde

Rodina se vracela z výletu. Najednou z křoví vyskočili zamaskovaní lupiči a zastavili auto. Všechny svázali a odvedli do starého domu: „Pokud budete potichu, nic se vám nestane. Potřebujeme vaše auto a jednoho z vás si vezmeme za rukojmí. Za dva dny ho propustíme.“ Sáhli po nejstarším asi patnáctiletém chlapci a už ho brali pryč. V tom se ozval jeho mladší bratr:

„Nechte ho! Je nemocný, má astma. Raději vezměte mě. Mohu, táto?“ Chudák táta, co měl dělat? A tak nastala výměna. Ale ze dvou dnů se „vyklubalo“ sedmdesát dní zajetí. O příběhu se dozvěděla celá Itálie a nakonec vše dobře skončilo.

Jedno ponaučení však zůstalo mezi námi. Když nás zlý duch zajal, nabídl se k záchraně Ježíš. **Láska se vždy hlásí k oběti.**

To jsi slyšel?

Otče náš je průkaz naší totožnosti – jsme Boží děti. **Je lékárníčkou „první pomoci“** - obracíme se na všemohoucího Otce. Sestává ze sedmi proseb, ve kterých je vše, co potřebujeme pro šťastný život tady na zemi v nebesích.

Otče náš... je oslovení, které platí, může se připojit před všechny prosby modlitby. Jestli ti to pomůže, zkus si to. **Voní to nesmírnou láskou.**

To už musíš zkusit!

Na úvod ti dávám dva krátké úkoly:

Které dvě prosby z modlitby Otče náš jsem v uvedeném „představovacím“ textu spojil?

Porovnej si Desatero a uvidíš, kolik společného má s Otčenášem.

A teď ti nabízím část textu Ježíšovy Velekněžské modlitby. Doplň v něm chybějící slova (na místě teček). Pokud je vás víc, můžete si zasoutěžit, kdo bude první a kolik chyb udělá. Pokud by to z „hlavy“ nešlo, můžete použít i Písmo svaté.

Neprosím, abys je ze vzal, ale abys je zachránil od Nejsou ze, jako ani já nejsem ze Posvěť je v; tvé slovo

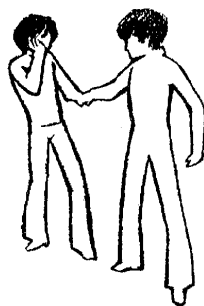
je Jako jsi mnedo světa, tak i já jsem jedo světa. A pro ně se, aby i oni byliv Prosím nejen za ně, ale také za, kdo pro jejichuvěří ve mne: aťjsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v, abyuvěřil, že ty jsi mě

Správnou odpověď najdeš v Jn 17, 15-21. Pokud tě tato metoda oslovila, můžeš si na doplňování připravit i jiné texty.

Důvěřujme Otci

Hádali se dva kluci, zda Bůh slyší naše modlitby.

„Ano, protože je všude,“ tvrdil první. „Ne, neslyší,“ oponoval druhý. „Prosil jsem ho o vzduchovku a nedostal jsem ji.“ „On tě slyšel, ale řekl ne.“

Životní moudrost

S Pánem je možné bezdrátové spojení. Jeho linka důvěry nikdy není obsazena, pomoc je blesková... A dokonce jde o optimální řešení.

Co jsme prožili

Prosby za úrodu

„Bože vyslyš naše hlasy, úrodné mám sešli časy. Chléb náš vezdejší nám dej, v každé práci pomáhej.“

Na svátek sv. Marka 25. dubna po mši svaté v kostele v Dolních Loučkách jsme za zpěvu litaní ke všem svatým vyšli k vodní kapliče sv. Jana Nepomuckého prosit za úrodu. Při modlitbách za úrodu P. Pavel Křivý požehnal od východu, jihu, západu i severu zem, pole, louky, stromy, zahrady. Křesťan vnímá přírodu

a všechny její dary v pohledu na Boha, Stvořitele a dárce. Zakouší vděčnost i odpovědnost, aby správně zacházel s těmito dary.

Svěcení křížku v Dolních Loučkách Mezihoří

Obec Dolní Loučky opravila křížek v Mezihoří, který byl znovu vysvěcen P. Pavlem Křivým v neděli 28. dubna 2024 ve 14 hodin.

Kříž v Mezihoří byl postaven roku 1853 a vysvěcen P. Josefem Svítilem. Darovaly na něj dukát Špičková a Vaňková z Mezihoří, který obdržely od baronky Pražákové v Předklášteří za šraňk k jejímu sňatku. Zbytek doplatili občané. Křížek měl původně stát za mlýnským náhonem v Mezihoří před domkem č. 62. Pro nedostatek místa byl postaven na tomto místě. Lípy téhož roku u kříže zasadil František Vašíček z Mezihoří. (informace z obecní kroniky)

P. Josef Svítíl byl od roku 1844 kaplanem v Předklášteří a poté v letech 1849 až 1872 duchovním správcem farnosti Dolní Loučky a následně i jako lomnický děkan od roku 1859 až do své smrti v roce 1872. Za jeho působení byla opravena šindelová střecha kostelní věže a doplněny dlaždice v kostele darem od baronky Ludoviky de Scheel, patronky kostela. O veškeré práce se postarali farníci. Byla také přestavěna farní budova a opraveny hospodářské budovy. Jak zmínil P. Pavel Křivý: „Uměl to dobře s pány.“

P. Josef Svítíl udělal zcela jistě mnoho dobrého pro farnost Dolní Loučky, i když se na jeho činnost možná už dávno zapomnělo. Je pochován v kněžském hrobě se svým nástupcem P. ThDr. Janem Evangelistou Bílým, kons. radou, spisovatelem a představitelem moravského národního obrození.

Slavnost posvěcení křížku se uskutečnila v prosluněném nedělním odpoledni za účasti zastupitelů obce Dolní Loučky, věřících i prasnynovce P. Josefa Svítíla a jeho rodiny. Pan Ivo Svítíl uvedl i některé skutečnosti ze života rodiny Svítílů, mimo jiné i to, že P. Josef pocházel z varhanářské rodiny.

Všem, kteří se podíleli na opravě a slavnosti vysvěcení patří upřímné poděkování.

Pavla Caudrová

Farní pouť

Letos jako každý rok se uskutečnila 8. května farní pouť s hádankou cesty. První náповěda byla německy cesta a vzdálenost méně než 600 km, což může být i 60 km – známe hádanky otce Pavla:).

A opravdu cesta byla dlouhá necelých 60 km a zavedla nás na poutní místo Lutrštrék.

V dobových záznamech z roku 1888 je napsáno: „*Na kopci „Vihohrady“ „Hojdě“ asi čtvrt hodiny od Němčan nalézá se studánka s velmi zdravou vodou, ba snad i zázračnou...*

Snad prý obývali v dřívějších dobách krajinu Němci, kteří studánku dobře znali

a z ní pro své potřeby vodu vážili a tím snad prý mnoho chodniček ke studánce vedlo, od čehož dostala jméno „lauter Steg“. - Snad i od skutečných stezek, které zde od Slavkova do Dražovic, z Němčan do Rousínova a jina-m křížují.

Nad samou studánkou vystavěna jest malá kaplička, v ní se nalézá kamenná, krásná socha bolestné P. Marie, držící na klíně Krista Pána. Prý na tomto místě stávala kaplička od nepaměti.“

Ke studánce se váže několik pověstí. Podle nich voda ze studánky uzdravila několik slepých lidí.

Zprávy o uzdravení se šířily. Poutníci přicházeli k nedaleké studánce a svěřovali se zde pod ochranu Sedmibolestné Panny Marie. A tak byla na kopci nad kapličkou a studánkou v letech 1867-1877 postavena z milodarů poutníků poutní kaple P. Marie Sedmibolestné.

Po mši svaté nás pozval děkan P. Jiří Janoušek do kostela ve Slavkově. Tento nádherný nebarevný farní chrám byl postaven za tři roky v letech 1786 – 1789 a to v duchu josefínských reforem. Chrám v sobě nese prvky klasicismu a empíru a patří u nás k vzácným a ojedinělým stavbám osvěcenského klasicismu. Na místě, kde kostel stojí, se dříve nacházely bažiny, proto je stavba

vybudována na dřevěných pilotech. V kostele jsou vytvořeny nádherné štukové reliéfy znázorňující výjevy z Kristova života. Průčelí kostela tvoří šest sloupů. Nový chrám nahradil starší gotický chrám sv. Jakuba, který při opravách zámku byl poškozen a musel být stržen. Nový chrám je zasvěcen Vzkříšení Páně a tak ve Slavkově slaví pouť na Velikonoce.

Po obědě v Újezdě u Brna jsme přijeli na poslední zastavení naší pouti. Tady zněla hádanka, že místo má něco společného s Loučkami. A to má, přijeli jsme do Žatčan, rodiště P. Pavla Křivého.

Po požeňání jsme si prohlédli kostel Nejsvětější Trojice, který patří k nejstarším na Moravě. Má zachovalý gotický svatostánek a sedile (sedadlo) pro kněze. Původní kostel či kaple byla postavena v románském slohu a zasvěcena sv. Martinovi. Později byl kostel rozšířen v gotickém slohu. V 17. stol. byl kostel zasvěcen Nejsvětější Trojici, a také byla postavena kaple sv. Máří Magdalény vedle kostela. Po prohlídce fary jsme odjížděli domů. Děkujeme otci Pavlovi za organizaci pouti.

Pavla Caudrová

"Maminko moje, moc rád Tě mám, srdíčko celé z lásky Ti dám.

*Ty umíš pohladit, potěšit, povzbudit, krásně se usmívat, se mnou se pomazlit.
I kdybych celý svět tam i zpět prošel, cestičku k mamince vždycky bych našel!"*

Den matek v Dolních Loučkách

V neděli 12. května jsme slavili na farním dvoře svátek maminek. Za hojně

účasti farníků a pěkného počasí byl program zahájen v 15:00 otcem Pavlem. Popřál všem maminkám k jejich svátku a vyzdvihl důležitou úlohu ženy-matky.

Potom dostaly prostor děti z místní mateřské školy. Pod vedením paní učitelek připravily moc pěkný program, každá máma pak obdržela malý dárek jako symbol lásky a vděčnosti.

Pohoštění, víno, hudba, tanec, zpěv, to všechno k takové oslavě patří. Proto poděkování náleží všem, kteří se na přípravě pro naše mamky podíleli.

Největší dík ale patří Pánu Bohu. On je Láska, Světlo Nehasnoucí. Běžme po Božích cestách a každé dílo se s Jeho pomocí a pod ochranou Panny Marie vždycky podaří.

Jana Jurná

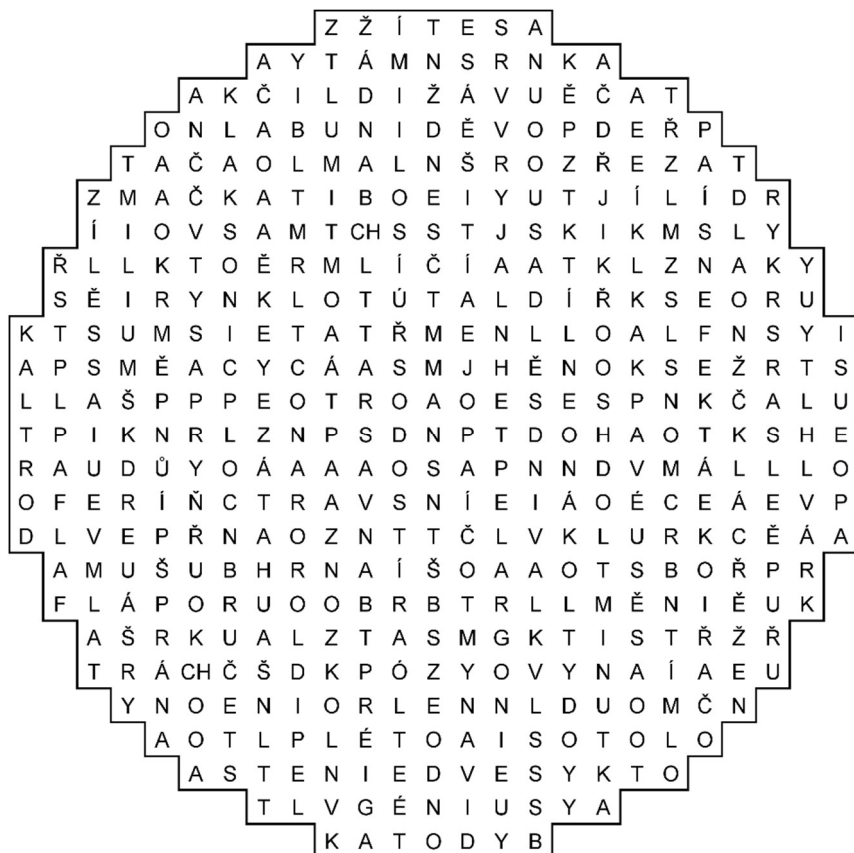
* * * * *

Svěťice tohoto měsíce se narodila v Uhrách na území dnešního Maďarska, pravděpodobně v Ostřihomi, mezi léty 1235 až 1244 jako dcera krále Bély IV. a byzantské princezny Marie Laskariny. Měla sestry Markétu (pam. 18. 1.) a starší Kunigundu (pam. 24. 7.). Tou byla vychována na polském dvoře ve františkánském duchu. Roku 1256 se provdala za kališského knížete, o 35 let staršího Boleslava Pobožného. Prý kvůli neplnoletosti se od sestry na kališský dvůr stěhovala až o dva roky později. Se svým mužem se účastnila politického života a měla na něj dobrý duchovní vliv. Přiměla ho i ke spolupráci s duchovenstvem. Má se za to, že se přičinila o vznik fundací pěti františkánských klášterů a podobně o nadace pro klarisky v Zawichošči, cisterciačky v Oloboku a pro benediktiny v Mogilně.

Měla tři dcery, z nichž se později dvě staly klariskami. A to Anna v mládí a Hedvika po smrti svého manžela Vladislava Lokietka. Třetí, nejstarší dcera Alžběta vychovala pro řeholní život čtyři její vnučky. Ona sama vstoupila ke klariskám v Hnězdně hned po smrti svého manžela v roce 1279, kde zůstala do konce života.

Udává se, že již jako manželka a matka prokazovala skutky bliženecké lásky, podporovala nemocné a chudé. Pak se přičinila o velkou podporu řehole, v níž vynikala pokorou.

K jejímu hrobu chodily na poutě zejména korunované osoby. Beatifikační proces začal po 333 letech, v roce 1631, kdy se uskutečnila i exhumace ostatků, ale blahorečení se uskutečnilo až v roce 1834, ačkoli 14. 6. 1827 byl její kult schválen papežem Lvem XII. Vliv na oddálení měla pruská vláda.

alfa; Amil; amoky; anoa; astenie; ateismus; ažura; bandáž; bižu; bručet;
 břídila; buvol; cákati; cely; čmoud; divany; dnes; dort; drátkovat; efekt; Elsa;
 farnost; génius; hlty; hniloba; jednou; kalich; kánoe; katody; kiks; klakson;
 kleč; klot; klub; kolombína; kolt; koně; konstanta; kouř; kovo; krmě; krul; křeč;
 křídla; lačnost; lepidlo; letadlo; léto; lidr; lotos; máty; mela; milium; minutka;
 mličí; natě; nenadávat; neony; niva; oblá; ocele; očaři; očka; olše; oran; orle;
 osud; otky; ověřit; pakůň; pápěří; pastor; pastorky; pasy; pavé; pelargonie;
 pózy; proton; průrva; předpovědi; purpura; rána; roba; rozřezat; římanka;
 samec; setí; síla; sledě; Sliac; slitování; sloty; sněm; sraz; srky; srnka; stoa;
 strže; střet; strž; šití; šnycar; špunt; štvanec; šuma; talm; tělo; tlak; trus; třask;
 třmen; účty; uhlák; ujít; uklízečka; upřímnost; uzda; velechrám; věno; vepř;
 vnad; záta; zbit; zmačkat; znaky; ztlumit; zvonohlik; židlička

**PO STOPÁCH
LÁSKY**

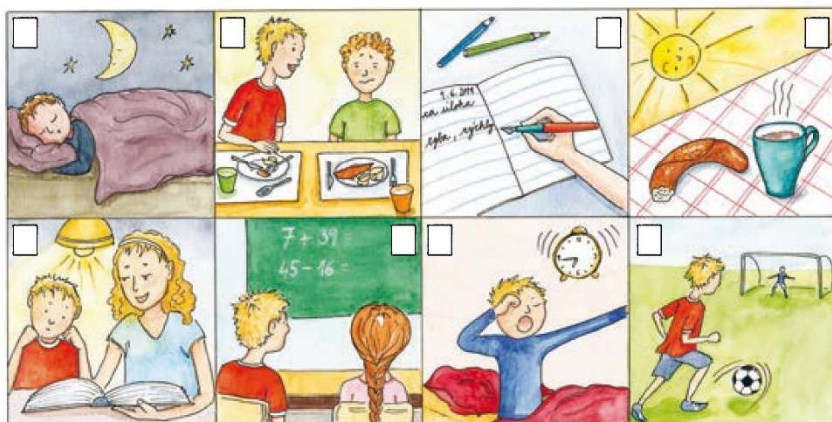
KAŽDÝ DEN

Mnozí z vás v těchto dnech přijali pozvání Pána Ježíše na jeho hostinu – k prvnímu svatému přijímání. Ježíšovo pozvání se však tímto dnem nekončí. On chce zůstat natrvalo v našem srdci.

Jak mu to umožníme?

Snažme se prožít každý den spolu s Ježíšem. Není to jednoduché, protože během dne je opravdu hodně toho, co máme dělat.

Seřadiš a očisluješ ve správném pořadí jednotlivé aktivity během dne?

Je mnoho příležitostí být s Ježíšem.

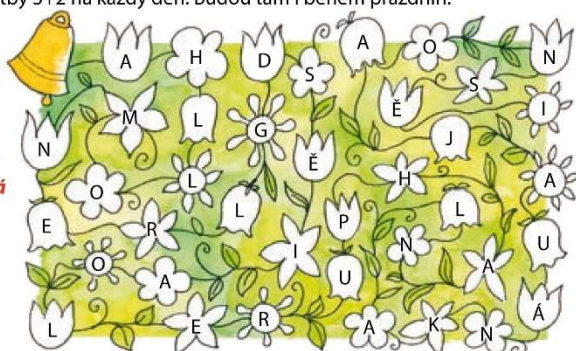
Každé ráno začni myšlenkou na Boha. Řekni mu, že mu chceš **dát celý den** a chceš být stále s ním. Popros o pomoc Pannu Marii a tvého anděla strážného, aby ti v tom pomáhali.

Najdi si každý den 5-10 minut na **osobní modlitbu**. Promluvi si s Ježíšem jako s dobrým přítelem. Svěř se mu se svými starostmi i problémy. Poděkuj mu za všechno, co ti dává. Poslouchej, co ti chce říct. Při modlitbě ti pomohou i knížky, které jsou k tomu určeny. Na www.rebrik.sk najdeš Modlitby 3+2 na každý den. Budou tam i během prázdnin.

Během dne se nauč **pozdravit i Pannu Marii**. V poledne při zvonění kostelních zvonů ji pozdrav modlitbou.

Její název se dozvíš, pokud budeš v labyrintu postupně zapisovat písmenka vepsaná v květech tulipána.

□	□	□	□	□
□	□	□	□	□

S JEŽÍŠEM

Během dne zůstaň stále v Boží blízkosti. Jak? Postací dvě či tři slova, vyslaná k Pánu jako šíp. Říkáme jim **střelné modlitby**. Jsou to krátké modlitby, které můžeme používat kdykoli a kdekoli. Jsou tak krátké jako jeden náš výdech.

- Když se zlobím: **Odpušť mi.**
- Když se bojím: **Bože, ty jsi se mnou.**
- Když se mi nedaří: **Bože, přijď mi na pomoc.**

Ať se bojíš a potřebuješ pomoc nebo jestli máš radost a chceš poděkovat, nebo se podělit s radostí, voláš: Mamííí, tatíííí! Střelná modlitba je totéž. Je výkřikem naší lásky k Bohu.

Před spánkem nezapomeň na **zpytování svědomí**. Krátce si promluv s Ježíšem a spolu s ním si projdi končící den. Najdeš věci, které se ti povedly a za které můžeš děkovat. Najdou se i takové, které nebyly dobré a je třeba jich litovat a odprosit za ně. Někdy bude více dobrého, jindy špatného. Není to však důvod polevit v úsilí být každý den s Ježíšem. Vždy můžeš začít znovu.

Všichni jsme povoláni stát se svatými. Všichni máme přijít do nebe. Ale nedokážeme to sami. Sám Ježíš se nám dává v Eucharistii, aby nás proměňoval. Příprava na první svaté přijímání skončila, ale příprava na život s Ježíšem ne. Ježíš není slavnostní host na pár výjimečných okamžiků života. Je to přítel ve štěstí i v nesnázích. Je u tebe, i když máš pocit naprosté samoty. Nezapomeň na to a vykroč s Ježíšem na cestu, kterou ti připravil, aby tě přivedla do nebe.

- Při odchodu z domu: **Ježíši, zůstaň se mnou.**
- Při písemce: **Přijď, Duchu Svatý.**
- Když mám radost: **Sláva ti, Bože, že nás tak miluješ.**
- Když vidím něco hezkého: **Děkuji ti, Pane.**

Knižní okénko

Pete Greig

Když Bůh mlčí

Tato kniha byla zrozena z velké bolesti i úžasu nad Boží mocí. Zatímco globální modlitební hnutí, které založil, ovlivňuje množství lidí po celém světě, jeho vlastní žena bojuje o život s těžkou nemocí. Pete Greig zápasí s temnou stranou modlitby a přichází s těžce získanou zprávou o naději, s útěchou a hlubokým biblickým povzbuzením pro všechny, kdo trpí v tichu Božího mlčení.

Vydalo nakladatelství Rosa books
cena 246,- Kč

Wilhelm Hünermann

Na vysluní Božím

Povídky k prvnímu svatému přijímání

Šestnáct příběhů pro děti svědčí o touze dětské duše po bezpečí, spravedlnosti a nesobecké lásce, kterou nám nabízí Pán Ježíš.

Vydalo nakladatelství Flétna
cena 247,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním svatosti v Bibli pokračují i tento měsíc ve středu 12. po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

1. sv. přijímání v Olší

V neděli 9. června.

Pouť v Klokočí

15. června poutní mše svatá u kapličky. Čas bude upřesněn v ohláškách.

Pouť ve Ždárce

Poutní mše svatá 30. června v 10:45 hod.

Pouť ve Skryjích

Poutní mše svatá 5. července v 11 hod.

Změna vyhrazena

Věděli jste?

Vědci donedávna pokládali houby za součást rostlinné říše. Dnes je věda

uznává jako jednu ze čtyř samostatných bioříší, kam patří: rostliny, houby, živočichové a bakterie. V přírodě mají houby spolu s bakteriemi velký význam při udržování koloběhu biogenních prvků, protože rozkládají a mineralizují odumřelá těla rostlin a živočichů. Jedlé houby jsou kromě jedinečné pochutiny také zdrojem

mnoha léčivých látek. Kromě velkého množství minerálů obsahují také aminokyseliny a vitamíny zejména skupiny B.

(podle KN)

Něco na závěr...

Syn přijde naštvaný ze školy: „Já to nechápu, tati. Ti hlupáci v minulosti pořád válčili a vůbec nemysleli na nás, kteří se o tom teď musí učit.“

„Prý se vám oženil syn. Gratuluju! A udělal to z lásky, nebo kvůli penězům?“

„Tak i tak. Z lásky k penězům.“

Dnes jsem četla inzerát: Muž, 40 let hledám ženu. Teď sedím a přemýšlím, jestli vynechal čárku, nebo je tak zoufalý.

Pouští jde poutník, když najednou zpozoruje, že jej pronásleduje lev. Začne utíkat, avšak lev je stále blíž. Když už je těsně u něho, padne na kolena a prosí Boha: „Pane, vnukni tomu lvovi, prosím, křesťanské smýšlení!“

Lev okamžitě padne na kolena, sepne packy, vzhlédne k nebi a říká: „ Pane, děkuji ti za tento pokrm, který mi tak milosrdně posíláš do cesty...“

„V čem se zachránil Noe se svou rodinou?“, ptá se katechetka dětí.

„V Auroře!“ volá Pepa.

Jak dlouho u vás pracoval pan Blažek?“

„Asi tři měsíce,“ odpoví referentka.

„Ale on uvádí, že u vás byl zaměstnán dva roky.“

„To byl, ale vy jste se ptal, jak dlouho pracoval!“

„Co to máš na tváři, Pepo?“

„Zranění z fronty.“

„Ty jsi voják?“

„Ne. Já byl na výprodejích.“

Namazaný Břěťa se potácí u domovních dveří.

Kolemjdoucí se ho ptá: „Ztratil jste klíč?“

Břěťa na to: „Ne, odvahu.“

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Pak se zastaví před svatostánkem a modlí se. Malého zaujme červená barva věčného světla. Dlouho se na ně dívá, a nakonec se zeptá: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená, abychom mohli jít dál?“